

Adventes Vēstis

2009. gada jūnijs, #06 (160)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
ADVENTISTU
DOKTRĪNU
VEIDOŠANĀS

ATSKATS UZ
BALTIJAS
ŪNIJAS
KONGRESU

ĪZAKA
KLEIMANA
SVĒTRUNA
“UGUNSKURS”

JAUNIEŠIEM:
SMAIDĪT VAI
NESMAIDĪT?

INTERVIJA:
MĀCĪTĀJS
JURIJS JUNAKA
NO MOLDOVAS

Latvijas ziņas	4
Tēma	8
Notikums	12
Intervija	14
Vārds mācītājam	16
Jauniešiem	18
Bērniem	20
Draudžu saraksts	21
Citu konfesiju ziņas	22

Jautājumi un atbildes

Cilvēks, kurš pārstāj uzdot jautājumus, apstājas augt. Cilvēks, kurš domā, ka zina atbildes uz visiem jautājumiem, pievīl pats sevi. Apmēram tādās noskaņās esam ķērušies pie kārtējā “Adventes Vēstu” izdevuma. Bija daudz vielas pārdomām un jautājumiem.

Jūnija sākumā notika pietiekoši ievērojams notikums draudzes dzīvē – Baltijas ūnijas kongress. Kādas jaunas vēsmas tas atnesīs un kāda vispār ir ūnijas loma? – uz šiem jautājumiem ļāvām atbildēt pašiem kongresa organizētājiem. Žurnālā atradīsiet pietiekoši informatīvu atvērumu par šo tēmu.

Vēl nolēmām uzdrošināties nedaudz apcerēt pavisam fundamentālu jautājumu par mūsu draudzes doktrīnām. Kā tās ir veidojušās? Ko tās mums nozīmē šodien? Kāda ir to jēga un mērķis? Iespējams, ka Aivara Ozoliņa vēsturiskais skatījums uz šiem jautājumiem pamudinās kādu mainīt savus līdzšinējos priekšstatus un nostājas. Kurš gan cits, ja ne adventisti ir vienmēr turējušies pārliecībā, ka savā izpratnē vajag iet uz priekšu, atklāt jaunus apvāršņus un nebaidīties atzīt savas kļūdas. Man personīgi, lasot Aivara pārdomas, radās patīkama līdzsvara un sakārtotības sajūta, kas parasti raksturīga skaidrajai evaņģēlija patiesībai.

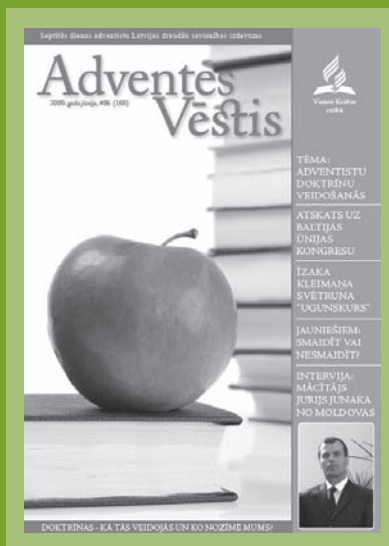
Iespējams, ka ievērosit ārzemju ziņu trūkumu. Tas nav tāpēc, ka pasaulē nekas jauns nav noticis. Ņemot vērā to, ka vasaras periods ir ceļojumu laiks, nolēmām vienā lappusē publicēt visu adventistu Latvijas draudžu adreses, lai ikviens zinātu, kur, atrodoties izbraukumā, var atrast adventistus. Un vēl šis saraksts palīdzēs atbildēt uz bieži uzdoto jautājumu par to, kāds mācītājs ir kurā draudzē.

*Girts Rozners,
adventistu LDS literatūras
nodaļas vadītājs.*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Athbildīgie redaktori:

Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Liene LIEPIŅA
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Vāka foto:
Shutterstock.com

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienības izdevniecība
PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vēsturiska vērtība

Man rīcībā ir visas „Adventes Vēstīs” maija numurā minētās grāmatas, pat vēl vairāk, arī visi žurnāli „Adventes Vēstnesis”, „Mūsu laikmets”, „Ciānas sargs” un citi traktāti, un arī skaisti labdarības rudens izdevumi.

Mana tante Anna Bite bija adventistu grāmatu kolportiere 14 gadus. Viņa izstaigājusi visus Latvijas novadus un pagastus. Pati 1940.gadā viņa aizbrauca uz Latgali, jo bija palikuši neizpārdoti „Ceļš pie Kristus” latgaliešu izloksnē.

Komunistu draudu dēļ viņa bija spiesta pārtraukt darbu. Atbrauca mājās. Viņa man kā māsas dēlam dāvināja grāmatas un žurnālus. Visus žurnālus sakārtoju iesējumos. 1941.gadā iznāca ļoti krāsaini „Adventes Vēstneša” 8 numuri. Pēc tam mūsu redakciju slēdza.

Ernests Negribs

Par Sužiem!

Kāpēc Sužus pārdeva par 50 reizes lētāku cenu? Tā bija vilšanās! Esmu bijis 2 reizes Sužos vēl pagājušā gadsimta 30.gados Latvijas Adventistu jauniešu kongresā. Esmu izstaigājis apkārtni, pļavas. Nakšņojām jūnijā teltīs. Tad bija telts sanāksmes...

Man ir daudz fotogrāfiju par to, kā braucām pāri ezeram uz Sužiem. Kādreiz varētu „sataisīt” „Adventes Vēstīm” reportāžu ar foto par to, kas bijis kādreiz Sužos. (Tie bija skaisti K.Ulmaņa laiki.)

Brālis Ernests

NEW START VESELĪBAS NEDĒĻA

Veselības uzlabošanas programma visiem

9.-16. AUGUSTS

dzīvesveida centrā „Tavai sirdij”
Dundagas pagasta „Mežlīdumos”

Programmā:

- speciālistu konsultācijas un rehabilitācijas procesa vadīšana,
- masāžas,
- ūdensdziedniecība,
- kustību terapija,
- veselīgas maltītes,
- veselīga ēdiena pagatavošana,
- pilnvērtīga atpūta,
- svētbrīži,
- sadraudzība.

Dalības maksa Ls 75,-

Cenā ietilpst naktsmītne, ēdināšana un visas programmas iekļautās procedūras un aktivitātes. Sīkāka informācija piesakoties.

Vietu skaits ierobežots!

Tālrunis 26543781, e-pasts: valence@navigator.lv

Atbalsta biedrība LATVIJAS VESELĪBAS MISIJA

Sludinājumi

Iepazīšanās

Ticības brālis – adventists vēlas iepazīties ar tādu pašu mūsu vecumā līdz 40 gadiem. Pašam ir 45 gadi. Lūdzu zvanīt pa tālr. 29269889

Iepazīšanās

Vēlos iepazīties ar 33-40 g.v. ticības brāli. Ļoti vēlos ģimeni un bērnus. Mani sauc Jeļena Mejlahova, dzimusi 25.12.1972. Rīgas draudzes locekle jau ilgāku laiku. Tālr. 22357978. Rakstīt: Rīgā, LV – 1057, Salaspils ielā-6, kor.4, dz.43. No cietuma, lūdzu, netraucēt. Lūdzu, rakstiet krievu valodā, latviešu valodu mācos.

“5 minūtes” draudzē

Cēsu draudze ir ļoti bagāta ar jauniešiem – kopā mēs esam vairāk nekā 25, tāpēc aktīvi kalpojam. Rīkojam un iesaistāties dažādos pasākumos, kā piemēram, jauniešu dievkalpojumi, veselības expo u.c.

Lai veicinātu vienotību un sadraudzību, katru sabatu pēc dievkalpojuma mēs nedodamies katrs uz savām mājām, bet pulcējamies jauniešu telpās. Šo īpašo tradīciju mēs esam nosaukuši par „5 minūtēm”. 5 minūtes tika izveidotas, lai jaunieši uzreiz pēc dievkalpojuma neizklistu, bet varētu padalīties aizgājušajā nedēļā piedzīvotajā, apspriest svētrunā dzirdēto, plānot jaunas aktivitātes un pasākumus, kā arī tuvāk iepazīties viens ar otru un tiem jauniešiem, kuri draudzē atnākuši pavisam nesen vai nāk reti. Uz šiem sadraudzības brīžiem mēs aicinām arī viesus, kuri atbraukuši pie mums ciemos no citām draudzēm. 5 minūtes notiek patīkamā atmosfērā pie gardas tējas un cepumiem, gandrīz katru sestdienu, uzreiz pēc dievkalpojuma.

Vasaras mēnešiem ir ieplānoti vairāki aktīvās atpūtas pasākumi – izbraukumi ar divriteņiem, nakts orientēšanās, laivu brauciens, pārgājieni, pastaiga pa dabas takām, peldēšanās ezerā, Latvijas skaistāko vietu apskates braucieni un citas aktivitātes. Protams, neizpaliks arī Bībeles pētīšana, tāpēc mēs plānojam sadraudzības pēcpusdienas, garīgās literatūras izpētes pasākumus, spēļu vakarus „Bībeles laiku cauri ejot”.

Ikviena jauniešiem ir mīļi gaidīts ciemos pie Cēsu jauniešiem, lai kopā iepazītu mīlestības Dievu Viņa krāšņi radītajā dabā, kā arī viņa svētajā Vārdā – Bībelē.

Vija Mežīte

Dobeles draudzes nama rekonstrukcija

Ēkas rekonstrukcijas projekts ar otro stāvu darbinieka dzīvoklim tika sagatavots jau 2004. gadā, bet apstiprināts būvvaldē 2005. g. Taču šis projekts netika īstenots līdzekļu trūkuma dēļ. Pēc draudžu savienības padomes ieteikuma ēkas rekonstrukcijas projekts 2008. gadā tika sadalīts divās daļās. Būvvaldē projektam tika izstrādātas divas celtniecības kārtas, un pašreiz tiek īstenota ēkas rekonstrukcijas pirmā kārta, kurā ietilpst: ēkas piebūves būve, jumta seguma nomaiņa un tualetes iekārtošana. Pašreiz jau ir ievilkts ūdensvads, ielikti piebūves pamati un uzsākta sienu celtniecība.

Dobeles draudzes nams Gaismas ielā 9 2009. gada maijā.

Otrā nakts Rēzeknē

Rēzeknes draudze, ievērojot gada sākumā iesāktās tradīcijas, 23. maijā pulcējās kopā uz lūgšanu nakti. No pulksten 22:00 vakarā līdz 3:00 rītā. Visi, kas bija sapulcējušies, dalījās pieredzē par atbildētajām lūgšanām no pagājušās lūgšanu nakts, kas notika janvāra sākumā. Mēs lūdzāmies katrs par savām problēmām un arī par tiem cilvēkiem, kuri palikuši bez darba. Tāpat arī viens otru stiprināja, stāstot par citām atbildētajām lūgšanām. Kopā tika dziedātas kristīgās dziesmas un lūgts par mīļajiem un tuvajiem cilvēkiem, par viņu glābšanu. Vakaru vadīja Vitālijs un Irina Mašņevi.

Lūgšanu nakts pieredze iesākās gada sākumā, kad viena no māsām bija dzirdējusi par šāda veida lūgšanām un kopā pulcēšanās labajiem augļiem. Arī citiem draudzes locekļiem šī ideja likās saistoša. Realizējot to dzīvē, patiešām rēzeknieši saprata, ka tas gan saliedē draudzi, gan tuvina Dievam, gan tiek saņemtas atbildes uz lūgšanām.

Labs princips ir pēc lūgšanu nakts, kad esam lūguši par kādu cilvēku, doties pie viņa, tādā veidā atgādinot, ka neesam par viņu aizmirsuši un ka viņš mums ir svarīgs. Tādā veidā viņš iepazīst kaut daļiņu no Dieva rūpēm par viņu, un arī lūgšanas kļūst efektīvākas. Visi, kas piedalījās minētajā pasākumā, ir vienisprātis: iesāktās tradīcijas jāturpina!

Elīna un Ināra Rēzeknē

■ “Gaismas ceļā” Talsos

30.maijā Talsu draudzē notika jauniešu jauktā kora „Gaismas ceļā” garīgās mūzikas koncerts (ar autobusu atbrauca 30 jaunieši). Piedalījās: Adventistu kamerorķestris, koris „Gaismas ceļā”, diriģents Māris Subatovičs, koncertmeistare Elīna Gaile.

Pirms tam kora dalībnieki izstaigāja Talsu pilsētu un reklamēja koncertu, dalot krāsainas uzaicinājuma kartiņas. Zāle bija pilna. Dziesmās skanēja Evaņģēlijs, kuru paskaidroja Inga un Dāvis Priedes. Tiešām, katrs varēja baudīt svētšvinīgas jūtas un Dieva Gara klātbūtni. Bija prieks redzēt, ka jaunieši nodevušies lielajam misijas darbam.

Pateicamies par skaisto tikšanos!

Ernests Negribs

■ “Salacgrīvas Bākugunis”

23. maijā Salacas draudzes telpās tika iedegta simboliskā Ceļa Meklētāju (CM) organizācijas uguniņa. Salacgrīvieši izvēlējušies savam klubam idejisku nosaukumu, veiksmīgi tajā apvienojot gan savas ostas pilsētas īpašo vietu, gan arī CM misiju. Viņi ir Salacgrīvas bākugunis. Četri svinīgi gērbusies pusaudži, visiem klātesošiem dzirdot, nopietni apliecināja savu izvēli dzīvot saskaņā ar CM solījumu un likumiem.

Rūjienas “Gulbjī”, kuri tiešā maršrutā pa Rūju, Burtnieku un Salacu sasniedza Salacgrīvu, ar lielu prieku un mīlestību uzņēma jaunos Ceļa meklētājus lielajā vispasaules organizācijā.

Pēc svinīgās ceremonijas pie svētku mielasta galda varēja dzirdēt daudzas pozitīvu emociju atsauksmes. Viena dalībnieka māte sacīja: “Kad es pirms pāris gadiem redzēju, kā Rīgā darbojas šāds klubs, es domāju, kā lai es savus bērnus tik tālu aizvedu. Un šodien mana vēlēšanās ir piepildījusies.”

Kāda cita vērotāja: “Agrāk domāju, ka Ceļa Meklētāju uzņemšanas ceremonija ir vēsa un formāla. Bet te viss bija tik sirsnīgi un patiesi. Man ļoti patika.”

Inta Priede

■ Sagādīšanās vai likumsakarība?

Rīgas VII draudzē 16. maijs bija neparasts sabats. Dievnāmā darbojās LTV brigāde desmit vīru un divu dāmu sastāvā. Tika uzstādīta aparatūra, vilkti kabeli, stumdīti krēsli. Dievkalpojuma programmai bija jānorisinās ģimenes dienu pasākumu noskaņā, tāpēc liela atbildība bija gan runātājiem, gan draudzes bērniem.

Lai gan pasākumi savā draudzē, tāpat kā savi bērni, liekas mīļāki un skaistāki par citiem, tomēr arī šoreiz mani pavadīja doma – vai viss notiekošais varēs uzrunāt skatītāju? Vai tiks izgaismota ģimenes un sabiedrības pamatvajadzība un problēmu iemesls? Vai skatītāji varēs sadzirdēt un saredzēt kaut ko vairāk par to, kas jau dzirdēts masu medijos? Vai pasākums kādu rosinās meklēt Dievu?

Noskatoties ierakstu 17. maijā, kurā ar īpašu izcēlumu un akcentu bija redzama katra mūsu pumpiņa, vasaras raibumiņš un krunčiņa, mani priecēja bērnu brīvā, dabīgā uzstāšanās, kas visam piešķīra vienkāršību un skaidrību. Vērtējot no cilvēcīgā viedokļa, netika pateikts vai izdarīts nekas cilvēku slavināšanas un pagodināšanas vērts. Tomēr par Dieva Gara klātbūtni un iespaidu liecināja daudzās atsauksmes un atziņas, kuras telefoniski un arī personīgi saņēma vairāki mūsu draudzes locekļi. Radi, draugi un citu draudžu locekļi izteica pateicību un aizkustinājumu. Interesanti, ka pat bērni savās skolās uzzināja, ka pasākumu redzējuši vairāki klases biedri un pat skolotāji, kuriem arī pasākums šķitis mīluma un miera piepildīts.

Kāds dēls, noskatījies TV raidījumu svētdienas rītā, ar asarām acīs sacīja savai mātei: „Piedod, mammu, ka biju pret tevi tik noraidošs, kad vēlējies noskatīties dievkalpojumu. Tas bija sāpans, kas nevēlējās, lai es to redzu! Bet tagad es saprotu galveno – lai cilvēks būtu laimīgs, viņam ir vajadzīgs Dievs, ģimene un Dieva likumi. Ja kaut viens no šiem trim iztrūkst, tad laime nav pilnīga.”

Visu apkopojot, mums no jauna jāatzīst, ka apstākļus kārtu visuvarenā Dieva neredzamā roka. Mēs dodam Viņam godu par Viņa vadību, klātbūtni un liecību pasaulei!

Maija mēnesis mūsu noslēdzās ar vēl vienu dāvanu no Dieva – tika kristīts un draudzē ar sirsnību uzņemts kāds jauneklis Edgars Belovs. Slava Dievam, kurš gatavo cilvēku sirdis Debesu valstībai!

Maina Roderte

■ “Cerība” citiem

Ir 23. maija rīts. Rīgas V draudzes ansamblis “Cerība” dodas ceļā, lai iepriecinātu Kandavas draudzes brāļus un māsas. Mums ir sagatavota plaša programma klaviermeistara Māra, vijolnieces Daigas, ģitārista Vilmāra, solistes Lienas un „Cerības” izpildījumā.

Pēc dievkalpojuma tiekam mīļi lūgti doties tuvāk debesīm uz draudzes nama jumtistabiņu 3. stāvā, lai baudītu draudzes locekļu mīlestībā sarūpēto cienastu. Pēc tam tiekam aicināti ekskursijā pa Kandavu. Pirmajā mirklī nobijušies no lielā vēja un pelēko mākoņu daudzuma, piekrītam to darīt, sēžot automašīnās, bet, pateicoties draudzes locekļu neatlaidībai, beigās kājam izstaigājam Kandavu, apskatot katoļu baznīcu, pilsdrupas, estrādi un burvīgo pilsētu ar senajām dzīvojamām mājām, stāvajām ielām, baudot ceriņu smaržu.

Kandavas estrādē mūsu gidiem par prieku un pateicībā par ekskursiju nodziedam „Diena ar Dievu” ar kustībām, lai dotos tālāk ceļā uz Valdemārpili uz Āraišu veco ļaužu pansionātu.

Pansionātā mūs sagaida kā senus un mīļus ciemiņus. Zālē pamazām ierodas klausītāji, kurš pats saviem spēkiem un uz savām kājām, kurus atved ratiņos darbinieki, un tad nu ir mūsu iespēja dziesmās izteikt, kam mēs ticam un uz ko ceram. Paldies Lienei un Edgaram, kuri mūsu dziedāšanu bagātināja ar dažādiem stāstiem, piemēram, to, ka Dieva skatījumā vecumam nav nozīmes, vai par mazo ziediņu, kuram nebija nekādu iebildumu par savu izskatu, atšķirībā no pārējo dārza koku un stādu lielās neapmierinātības gūzmās.

Uzzinot, ka ne visi pansionāta iemītnieki varēja dzirdēt dziesmu skaņas, dodamies uz istabiņām, lai iepriecinātu tos, kuru dienas aizrit gultās. Pat tad, ja pirmajā brīdī šķiet, ka varbūt to šiem cilvēkiem nevajag, vienā istabiņā, izskanot dziesmai, saņemam 96 gadus vecas māmuļas paldies. Pateicībā par mazo koncertu saņemam iemītnieku paldies un uzaicinājumu atgriezties, kā arī maijpuķīšu pušķi un saimnieces pašcepto rabarberu rausi, un citus kārumus.

Mudīte

ŪNIJAS KONGRESS

bez īpašām izmaiņām

No 4. līdz 6. jūnijam Rīgā norisinājās Adventistu draudžu Baltijas ūnijas kongress, kurā notika amatpersonu pārvēlēšana un jaunu mērķu nospraušana turpmākajiem pieciem gadiem. Pasākums noslēdzās ar plašu dievkalpojumu/koncertu un Bertila Viklandera svētrunu par Dievu, kurš nāk pie mums visdažādākajos veidos.

Reizi piecos gados notiek Adventistu Baznīcas Baltijas ūnijas kongress, kurā atskaites par pārrīkto darbu sniedz ievēlēto kalpošanas nodaļu vadītāji un notiek visu posteņu pārvēlēšana. Baltijas ūnija ir kā nākošā instance aiz draudžu savienībām un zem sevis apvieno Igaunijas un Latvijas adventistu draudžu savienības un Lietuvas lauku. Lietuvai joprojām nav savas draudžu savienības, jo tās locekļu skaits vēl nav tik liels, tāpēc Lietuvas adventistu draudžu prezidents, sekretārs un mantzinis tiek ievēlēti Baltijas ūnijas kongresā.

Ja atskatāmies vēsturē, tad Baltijas ūniju atjaunoja tikai 1989. gadā, un šis kongress ir ceturtais pēc kārtas. Visus šos 20 gadus ūnijas vadībā atradušies

Valdis Zilgalvis un Andrejs Āriņš. Pārmaiņas šajā periodā ir skārušas tikai mantziņa posteni.

Šogad kongress norisinājās no 4. līdz 6. jūnijam – ceturtdien un piektdien bija darba sanāksme visu dienu garumā, bet sabatā notika plašs svētku dievkalpojums. Saskaņā ar pieņemto kārtību, ūnijas kongresā piedalās un to vada pārstāvji no Transeuropas divīzijas – prezidents Bertils Viklanders un lauka sekretārs Pols Klī.

Sarunās ar kongresa delegātiem AV noskaidroja, ka atbraukuši tie ir ar dažādām sajūtām. Ir tie, kas ilgojas pēc lielākām pārmaiņām, kuriem gribas redzēt un sajūst kaut ko jaunu, un ir arī tie, kuri pamatā uzskata, ka neko būtisku mainīt nav nepieciešams un iesāktais

darbs ir tāpat arī jāturpina. Jāsaka, ka šādā mierīga ceļavēja gaisotnē norisinājās visas darba sanāksmes. Nekādi radikāli lēmumi pieņemti netika, un arī organizācijas vadībā un nodaļu vadītāju sastāvā būtisku jauninājumu nav. Uz nākošajiem pieciem gadiem tika atkārtoti ievēlēti ūnijas prezidents Valdis Zilgalvis, viceprezidents un sekretārs Andrejs Āriņš un mantzinis Zigurds Laudurgs. Arī Lietuvas lauku būtiskas pārmaiņas neskāra un par prezidentu tika atkārtoti ievēlēts Bertolds Hibners. Ar neparastu ierosinājumu klajā nāca vienīgi plānošanas komiteja, kas ierosināja uzstādīt par mērķi nākošajos piecos gados katrā Baltijas valstī izveidot vismaz vienu adventistu skolu. Šīs idejas autors bija Konstantīns

Klātesošo amatpersonu sveikšana (no kreisās puses): mantzinis Zigurds Laudurgs, sekretārs Andrejs Āriņš ar kundzi Antru Āriņu, Bērnu un Sludinātāju sievu kalpošanas nodaļas vadītāja Ruta Zilgalve, Lietuvas lauka prezidents Bertolds Hibners, Igaunijas draudžu savienības prezidents Tonu Jugar, Latvijas draudžu savienības prezidents Viesturs Reķis, Ģimenes kalpošanas nodaļas vadītāja Valda Reķe, Izglītības nodaļas vadītājs David Nommik, padomes locekļi Leonīds Pacukevičs, Šarune Rimšiene un Ruta Ardževanidze. Pie katedras: ūnijas prezidents Valdis Zilgalvis un ADRA, Veselības un Komunikāciju nodaļas vadītājs Guntis Bukalders.

Reznikovs, un to viņš arī dedzīgi aizstāvēja debatēs. Tomēr vadītāju atbalstu tā saņēma tikai daļēji, un pie nākošās piecgades mērķiem tika pievienotas šādas frāzes: 1) attīstīt vecāku un ģimeņu kristīgo izglītošanu; 2) izpētīt kristīgo skolu dibināšanas iespējas Igaunijā, Latvijā un Lietuvā.

Jaunie nodaļu vadītāji: Ierindas locekļu kalpošanas un Sabatskolas nodaļas vadītājs Tāļivaldis Vilnis, Izglītības nodaļas vadītājs David Nōmmik no Igaunijas, Ģimenes kalpošanas nodaļas vadītāja Valda Reķe, Sieviešu, Bērnu un Sludinātāju sievu kalpošanas nodaļas vadītāja Ruta Zilgalve, Jauniešu nodaļas vadītājs Giedrius Rimša no Lietuvas, ADRA, Veselības un Komunikāciju nodaļas vadītājs Guntis Bukalders, Adventistu misijas un Sludinātāju nodaļas vadītājs Andrejs Āriņš, Reliģiskās brīvības un sabiedrisko attiecību vadītājs Valdis Zilgalvis, Literatūras un Namturības nodaļas vadītājs Zigurds Laudurģs.

Baltijas ūnijas jaunā padome: prezidents Valdis Zilgalvis, sekretārs Andrejs Āriņš, mantzinis Zigurds Laudurģs, Igaunijas draudžu savienības prezidents Tonu Jugar, Latvijas draudžu savienības prezidents Viesturs Reķis, Lietuvas lauka prezidents Bertolds Hibners, Dzintars Vaivods, Vilnis Latgalis, Averonik Bikmann, David Nommik, Leonīds Pacukevičs, Šarune Rimšiene, Ruta Ardževanidze.

Kongresa noslēguma dievkalpojums sabata rītā izvērtās par veselu koncertu, kurā uzstājās draudzē jau labi pazīstami mūziķi, kā arī debitēja jauni un perspektīvi muzikālie sastāvi.

No labās puses: ūnijas prezidents Valdis Zilgalvis, Transeuropas divīzijas prezidents Bertils Viklanders, divīzijas lauka sekretārs Pols Klī, savienības prezidents Viesturs Reķis ar kundzi Valdu Reķi.

Valdis Zilgalvis,
Baltijas ūnijas
prezidents.

Kāds ir šī Baltijas ūnijas kongresa ieguvums?

Man liekas, galvenais bija tas, ka delegāti varēja plašāk iepazīties ar to, kas Baltijas valstīs draudzēs notiek. Bieži vien dzirdam sliktās lietas, bet kongresā bija patīkami redzēt, cik daudzpusīgi draudze darbojas visās trīs valstīs. Dieva žēlastībā pagājušos piecos gadus draudzei pievienojušies 850 locekļi. Draudžu pulkam pievienojušās 5 draudzes, un 6 varētu tādas kļūt drīzumā.

Ziņa, ka nāvēdusēt aizgājuši 404 locekļi, liek domāt, ka draudze ir jāatjaunina un vairāk draudzes aktivitātēs ir jāiekļauj jaunieši un bērni.

Tu vadi ūniju jau 20 gadus un vadīsi vēl 5. Vai nevajadzētu kādas jaunas vēsmas un jaunas “asinis”?

Draudze ir jāiesaista jauniešu un bērnu audzināšanā. Un tieši te es redzu

„jaunās asinis”. Jā, es šajā amatā esmu 20 gadus. Ja draudze ir vēl piecus gadus uzticējusi šo darbu, tad man atkal ir jāiet personīgi pie Tā, kas spēj atjaunot spēkus. Redzu jaunus līderus Latvijā, Lietuvā un Igaunijā. Tie jau tagad daudz dara, lai radoši ienestu izmaiņas draudzes darbā. Tie arī var pārņemt stafeti tālākam darbam

Kas ir ieguvums draudzei no ūnijas? Kāpēc nepietiek ar savienību?

Ūnijas uzdevums ir sagatavot draudzes mācītājus, organizēt apmācības seminārus dažādām draudzes grupām. Tas bija Elenas Vaitas ieteikums veidot ūnijas, lai varētu aptvert plašāku teritoriju un tajā dalīties ar pieredzi un koordinētu darbību. Bez ūnijas nebūtu iespējams izveidot Lietuvas lauku no 50 līdz 1000 locekļiem.

Guntis Bukalders,
mācītājs.

Tu vadīji ūnijas kongresa Plānu komiteju. Kāds ir tās darba rezultāts?

Faktiski kongresa plāna komiteja pārlūkoja tos plānus, ko pirms tam bija sagatavojusi ūnijas izpildkomiteja. No jauna nāca klāt ierosinājums domāt par Adventistu mācību iestādēm. Izglītot vecākus un izvērtēt iespējas izveidot akreditētu mācību iestādi.

Un ko paredz pārējie plāni?

Tas ir darbs 3 virzienos. Garīgā apmācība mācītājiem, sociālās attiecības un garīgā izaugsme.

Tie ir vispārēji termiņi...

Konkrētāk, ir mērķis izveidot 100 mazās grupas, nodibināt 10 jaunas draudzes, organizēt 200 publiskās evaņģelizācijas sanāksmes. Protams, tie ir savienību plāni. Ūnija šos plānus tikai koordinē.

Vai tad savienība pati netiek galā?

Kāpēc vajadzīga ir ūnija?

Redzi, tā ir tāda sadarbība jau Eiropas mērogā. Mēs varam apmācībās pieaicināt kādu no Transeuropas divīzijas utt.

Vārdu sakot, jūs esat starpnieki?

Faktiski jā. Mēs koordinējam darbu visās Baltijas valstīs.

Ventspils – Tukums

Laura Birziņa

Ventspils "Bitītes" sestdienas rītā cēlas jau ap pieciem. Vilciena stacijā visiem bija jābūt 6:00, jo 6:15 vilciens Ventspils – Rīga izcūnčīnāja no stacijas. Daži stacijā bija pirms noteiktā laika, daži paspēja līdz ar nagiem, un dažiem ceļojums no mājām līdz stacijai bija izvērties pagalam satraucošs un interesants...

Sestdiena

Lai nu kā, beigu beigās visi sakāpa vilcienā un sadalīja vietas. Tika izdalītas lapas ar izdrukātu lugas scenāriju, lai mēs varētu atkārtot savas lomas mūsu priekšnesumam. Lielākā daļa gan savus scenārijus tik tikko nenozaudēja, jo agrā rīta dēļ bija iesnaudušies.

Kad izkāpām no vagona, mūsu sejās iezagās smaidis. Mūs gaidīja trīs jaukas, smaidīgas meitenes ar ziediem rokās. Ziedi gan bija papīra, bet tas, manuprāt, bija vēl jaukāks, jo šo ziedu darināšanā tika ieguldīts darbs, laiks un rūpes. Divas mazākās meitenes mums izdalīja ziedus, sasveicinājās un teica, ka esot Ilva un Sintija. Bija laiks doties uz mūsu turpmāko apmetnes vietu – bērnu dārziņu. Rīta rosmes vietā cītīgi mēģinājām pievārtēt pakāpienus augšup kalnam, stiepdami savas n-tās paunas.

Kad bijām dārziņa telpās atstājuši savas mantas, sastūķējuši vienā tiklīnā visu, kas mums vajadzīgs uz dievkalpojuma laiku, raitā solī devāmies uz dievnamu. Tikai ceļā uz Kunga namu ievērojām – cik gan skaists un saulains pavasara rīts mums ir dots.

Dievnama telpās mūs pacienāja ar gardām brokastīm un siltu tēju. Un, protams, arī ar pozitīvu enerģiju, kas arī ir ļoti svarīga.

Dievkalpojums bija ļoti interesants. Ne vien tikai tāpēc, ka varējām kalpot Tukuma draudzes locekļiem ar dziesmu un uzvedumu par veco kurpnieku Martinu, kura lomā iejutās mūsu jauniešu vadītājs Sergejs. Tiesa gan, gadījās šādas tādas ķibeles ar uzvedumam nepieciešamajiem atribūtiem, bet ar tukumnieku izpalīdzību, labsirdību un pašu izdomu mēs itin labi izgājām no situācijas. Piemēram, mūsu kurpnieks bija mazliet piemirsis

par kurpi un āmuriņu, un tad nāca talkā Astra ar skaistu, zilu un mazu āmuriņu, mēs gan nezinām kur viņa to sadabāja, bet galvenais, ka Martinam bija instruments, ar ko labot kurpi, kuru cēlsirdīgi uz izrādes laiku ziedoja Elvīra.

Mani ļoti saistīja svētruna, tā tiešām lika aizdomāties. Varbūt tāpēc, ka tas bija jauniešu dievkalpojums, un svētrunu veidoja jaunieši. Arī dziesmas, kurās pat mums ļāva pievienoties, bija jaukas.

Sabatskolā bijām visi kopā. "Bitītes" ar "Lāčukiem" un vēl dažiem. Jauki pārrunājām Salama-na Pamācību pirmo nodaļu un ķidājām "Pamācību ziedīnu". Lai viens otru labāk iepazītu, spēlējām "vārdu" spēli ar plaukstām. Visus gan uzreiz nevarējām atcerēties, bet atvadoties jau katru varējām nosaukt vārdā.

Kad bijām baudījuši garšīgās pusdienas pie bērnu dārziņa mīļīgajiem un mazajiem galdiņiem, bija pienācis laiks doties mazā ekskursijā pa Tukumu.

Visupirms bijām Tukuma centrā, kur mums tika pastāstīts par "Guļošo strūklaku", kura "mostas" tikai maijā. Tad mūs izglītoja Tukuma ģeogrāfijā un reģionālajā sadalījumā. Vēl mūs gaidīja Tukuma minimuzeja apmeklējums. Salīdzinot ar Ventspils lielo Livonijas Ordeņa pili, tā mums tiešām šķita ļoti maziņa, bet ne mazāk interesanta. Mums bija iespēja ne tik vien uzzināt par Tukuma vēsturi, bet arī par

agrīno ugunsdzēsēju dzīvi. Beidzot noskaidroju, kāpēc ugunsdzēsējiem ūsas ir viņu lepnums.

Lai nu kā, bet ugunsdzēsēju ģērbšanās ātrums ir apbrīnojams. Nodomāju, ka es nekad nebūtu kļuvusi par ugunsdzēsēju. Man ģērbšanās aizņem lielāko daļu rīta cēliena. Viņi tam drīkstēja atvēlēt tikai maksimums 20 sekundes. Respektīvi – jāsaģērbjas, kamēr nodeg sērķociņš.

Pēc iespējas uzvilkt ugunsdzēsēja tērpu mums sekoja iespēja iejusties viduslaikos ar visiem tērpiem. Tikām

sadalīti lomās – ordeņa brāļi, bruņinieki, bruņinieku māsas. Personīgi man tika dota iespēja piepildīt vienu no savas dzīves mazajiem sapniņiem – rakstīt ar tinti un spalvu sveču gaismā. Tas bija kolosāli. Vēl tiku aplaimota ar viduslaiku medicīnas pakalpojumiem no māsas Santas. Šāda iespēja bija visiem bruņiniekiem. Bruņinieku māsas varēja cītīgi pētīt zāļu tējas un uzlējumus, kas smaržoja jau pa gabalu. Tad bija lielā bildēšanās un pozēšana. Sestdienā vēl mums bija dāvāta iespēja apskatīt estrādi, kāda ļoti bagāta saimnieka suņa kapu, šī paša bagātnieka

pili ar pozitīvajām lauvām kāpņu galos. Tā bija brīnišķīga pastaiga pa brīnišķīgu pilsētu, kuras laikā varējām sadraudzēties vēl vairāk. Apkārtējiem mēs droši vien atgādinājām čalojošu un saules pielietu strautiņu. Dieva miers bija ar mums.

Tad pienāca kārta vakara cēlienam. Interesantas džungļu izdarības un džungļu dzīvnieku sabiedrība, savdabīgā džungļu žūrija, kā arī āpsis, zebra, muša, suns, pāris mērķaķu, leopardi, Džeina, tīģeris, Ēzelītis un krāšņā daļa no Džungļiem. Brīnišķīgas džungļu sarunas augļu un kokosriekstu kokteiļu pavadījumā. Māzoties nekautrējās ne liels, ne mazs, un tas radīja atvērtu, siltu, pozitīvu un sirsnīgu gaisotni. Protams, spēles, gan lai iepazītos labāk, gan lai atcerētos bērnību un pamuļķotos, bet vai tad džungļu iemītnieki noveco? Mūžam jauni!

Vēl Tukuma draugi, jā, nevairīšos vārda – draugi, mūs iepriecināja ar pašu iestudētu lugu par džungļiem. Tas jau tā labo garastāvokli pacēla vēl augstāk. Par spīti nogurumam, tomēr vēl runājāmies un gaidījām nākamo pārsteigumu.

Mazliet biedējoši, bet tomēr ziņkārība neliedza ieiet telpā. Visi rindā gar sienu stāvējām koridorā un gaidījām savu kārtu. Katrs, kas pazuda melnajā un tumsas pielietajā istabā, izdvesa nelabus un šaušalīgus kliedzienu, kas nepavisam nenomierināja ārpusē stāvošos. Bet patiesībā katram, kas iegāja istabā un tālāk teltī, bija jamēģina

Ai, kāds prieks bija ikkatram no mums, kad tika lozētas sirsnības. Tāds sirds siltums pārņēma, kad tika izlasīts novēlējums un labi vārdi. Tas tiešām bija aizkustinoši.

Kad bijām jau tuvu nekontrolējamai miega robežai, sākām taisīties uz guļu. Pulkstenis bija ap trijiem naktī, un izskatījās, ka visi bija pārguruši, vismaz ventspilnieki jau nu noteikti.

Svētdiena

Rīts sākās ar rīta rosmi, garšīgām brokastīm un pozitīvām čalām visapkārt.

Diena solījās būt saulaina un izdevusies. Dievs tiešām gādāja par mums.

Visi tikām nostādīti ierindā un sadalīti pa pāriem. Mēs taču esam Ceļa Meklētāji-disciplīnai jābūt! Gājām un runājām, runājām un gājām, un priecājāmies par saules stariem. Aizčāpojām līdz slavenajam Meln-ezeram un gar to tālāk uz meža pusi pie viena no trim avotiem. Nogaršojām avota ūdeni, kas bija tieši laikā un veldzēja mūs, kad ārā bija tik... pārpavasariģs siltums. Dievs gādā par visu. Tam sekoja arī otrs avots, kurš bija mazliet modernāks, jo tam bija kausiņš, ar ko ūdeni pasmelt. Arī šī avota ūdeni ņēmāmies nobaudīt. Bet

trešais strautiņš, kas bija definēts kā pārsteiguma strautiņš, baudīja mūs. Precīzāk-atspoguļoja mūsu bioenerģiju. Tas bija visai interesanti. Tajā brīdī iedomājos: "Un to visu ir radījis Dievs, tas ir fantastiski!" Kad visi bija uzzinājuši savu tā brīža enerģijas lādiņa spēcīgumu, devāmies mazliet tālāk, lai spēlētu spēles. Aktīva atpūta dabā kopā ar draugiem Jēzū – kas var būt labāks par to?

Atgriežoties atpakaļ sākuma punktā – pie dārziņa bērniem. Tur bija garšīgas pusdienas un kino seanss ar popkornu. Visi draudzīgi saspiedāmies kopā, aizrautīgi skatījāmies mūsu džungļu brāļu piedzīvojumus, respektīvi, filmu – "Zilonītis Hortons".

Lai kā arī negribētos – atvadu laiks

Jā, bija pienācis laiks atvadīties no jauniegūtajiem draugiem. Skumji mazliet, bet tā nu tas bija. Tikām apdāvināti un titulēti, samīļoti un pavadīti. Vēl kopā dziedājām slavas dziesmas Dievam un vienojāmies pateicības lūgšanā par

aizvadīto laiku. Tas bija jauki, jo tiešām – tikai pateicoties Dievam, mēs varējām atbraukt un iepazīt šos jaukos cilvēkus, un piedzīvot tik daudz kolosālu brīžu kopā ar viņiem. Vēl viens iemesls, lai pateiktu Dievam, ka viņš ir visvarens un brīnišķīgs.

Ar asarām acīs apskāvāmies un devāmies pēc mantām. Es īsti nezinu, vai ceļš uz staciju bija skumjš un kluss, jo bija jāšķiras vai gluži otrādi – katram gribējās vēl steidzīgi paust ko nepateiktu, ievākt telefona numurus un e-pasta adreses. Bet vienu es zinu skaidri- lielā atvadu kopbilde un mazās, draudzīgās bildītes neizpalika. Vēlreiz lielā apskaušanās un vēl pēdējie vārdi, kāpjot vilcienā. Rokas mājiens... un tad jau skatam pazuda stacija "Tukums-1"...

Tās bija divas brīnišķīgas dienas ar brīnišķīgiem cilvēkiem. Manuprāt, mēs, ventspilnieki, vienu esam iemācījušies un varam mācīties vēl un vēl – sirsnību. Gan savā starpā, gan attiecībā uz citiem. Un - protams - drosmi paust savas emocijas. Un lai Dievs ir klāt gan "Bitītēm", gan "Lāčiem" un visiem pārējiem arī turpmāk, jo Viņa mīlestībai nav robežu, mums ir tikai jāpaļaujas un jāļaujas viņa vadībai.

ar kliedzienu nopūst iedomātu svecīti. Kad nu katrs bija mazliet pabiedējis ārpusē stāvošos, pats to nemaz neapzinādamies, tad viņam bija iespēja izdarīt ko tiešām jauku. Proti, papīra sirsnībā ierakstīt novēlējumu kādam no jaukās džungļu sabiedrības krējuma.

Aivars Ozoliņš,
mācītājs Valejo Drive adventistu draudzē,
Glendeilā, Kalifornijā, ASV.

Adventistu DOKTRĪNAS

Kā tās radās un ko mums nozīmē šodien?

Visa Bībeles būtība ir izsakāma vienā vārdā: Jēzus!

Adventistu Baznīca šodien ir daudzējādā ziņā unikāla vispasaules reliģiska institūcija, kura organizatoriskās un doktrinālās vienotības ziņā līdzinās vienīgi Romas Katoļu baznīcai. Vairums protestantu baznīcu šodien ir saskēlušās atsevišķās vairāk vai mazāk izolētās valstu baznīcu organizācijās, kas savā starpā atšķiras gan organizatoriski, gan vēl jo vairāk doktrināli. Septītās dienas adventisti turpretī ir spējuši saglabāt apbrīnojamu globālo organizatorisko un doktrinālo vienotību.

Vienlaicīgi jāatzīst, ka arī Adventisti piedzīvo ļoti izteiktu doktrinālo viedokļu un nostādņu diversifikāciju un pat polarizāciju. No vienas puses, ir jūtama spēcīga tendence atgriezties pie Adventistu tradicionālajām un vēsturiskajām pozīcijām ar lielāku uzsvāri uz kristīgo dzīvi, bet no otras puses pastāv tikpat noteikta virzība likt galveno uzsvāri uz Jēzus Kristus ekskluzīvo un pilnīgi visu citu izslēdzošo lomu cilvēku pestīšanā, kur mūsu uzvedībai jeb labajiem darbiem nav absolūti nekādas daļas pestīšanas plānā, kas tiek pieņemts vienīgi un tikai caur ticību Jēzus Kristus paveiktajam un Dieva žēlastībai.

Iesākumi

Kristīgā konfesija parasti neiesākas ar organizācijas veidošanu, bet gan ar kādu īpašu izpratni par Dievu un jaunatklātu Bībeles interpretāciju, tā sākas ar noteiktām doktrinālām nostādnēm, kas šai ticīgo grupai ir kopīgas. Septītās dienas adventistu Baznīca iesākās kā eshatoloģiska kustība, kurā ietilpa ticīgie, kas savus skatus bija pievērsuši tuvajai Jēzus Kristus otrajai atnākšanai. Tā izauga no milleriešu kustības, kas iesākās deviņpadsmitā gadsimta pirmajā pusē ASV ziemeļaustrumu daļā.

Viljams Millers

Viljams Millers piedzima 1782. gadā, Masačusetas fermeru ģimenē. Lai gan viņš bija saņēmis ļoti maz formālās izglītības, viņš izauga par zinošu un pašizglītotu cilvēku, jo kāri lasīja katru grāmatu, kuru varēja dabūt, it īpaši par vēsturi. Vēlāk viņš pievērsa savu uzmanību Bībeles

pravietojumiem, it sevišķi Daniela un Atklāsmes grāmatai. Viņš sāka metodiskus pētījumus, īpaši ieinteresējoties par Daniela grāmatas astotās nodaļas četrpadsmito pantu: "Tas atbildēja viņam: līdz divi tūstoši trīs simti vakariem un rītiem, tad svētnīca tiks atkal atzīta par taisnu un atgūs atkal savas tiesības." Millers uzskatīja, ka šis Bībeles teksts satur atslēgu, ar kuras palīdzību iespējams paredzēt Jēzus Kristus otrās atnākšanas datumu. Saskaņā ar savu interpretāciju viņš ticēja, ka atnākšana notiks 1844. gada 22. oktobrī.

Lielā vilšanās

Nonācis pie šādiem secinājumiem par Daniela grāmatas pravietojumiem un būdams pārliecināts orators, Millers sāka ceļot pa visu Ameriku, sludinot Jēzus tuvo atnākšanu, un viņam radās ļoti daudz sekotāju. Šādā veidā izveidojās milleriešu kustība. Kad pienāca 1844. gada 22. oktobris, bet Jēzus neatnāca, viņa gaidītāji piedzīvoja to, kas vēsturē kļuva pazīstama kā "Lielā Vilšanās". Vairums no Millera sekotājiem bija tik ļoti vīlušies, ka pameta šo kustību vai pat vispār atstāja kristietību. Tomēr nedaudzki no viņa sekotājiem griezās atpakaļ pie Bībeles un centās atrast kādu jēgu šim arkārtīgi traumatiskajam piedzīvojumam. No šīs kustības paliekām radās vairākas radikāli atšķirīgas reliģiskas grupas. Viena no daudzajām grupām vēlāk kļuva par Septītās dienas adventistu Baznīcu, kas oficiāli noorganizējās 1863. gadā.

Adventistu pirmsākumi

Jau no pašiem pastāvēšanas sākumiem Septītās dienas adventistu Baznīca piedzīvoja garīgo un doktrinālo izaugsmi. Viens no nozīmīgākajiem agrīnās doktrinālās attīstības punktiem bija Sabata doktrīnas pieņemšana, kas kopā ar uzsvāri uz Kristus otro atnākšanu veidoja pirmo Adventistu doktrinālo kodolu.

Adventistu ticīgos ļoti dziļi un nozīmīgi ietekmēja Elena Harmona (vēlāk Vaits), kāda jauna meitene ar Metodistu izcelsmi un praktiski bez formālās izglītības. Elena ticēja, ka 1844. gada decembrī viņa bija saņēmusi kādu vīziju no Dieva. Šī vīzija atstāja uz viņu dziļu iespaidu, un vēlāk

viņa saņēma arī vēl citas vīzijas, kuras sāka līdzdalīt citiem ticīgajiem. Laika gaitā Adventistu ticīgie sāka uzskatīt, ka Elena ir īpaša Dieva vēstnese, sūtīta sniegt jaunajai draudzei padomus doktrinālajos un citos jautājumos.

Doktrinālie meklējumi

Doktrinālās izpratnes veidošanās katrā ziņā nebija viendabīga un konstanta, tika ieti arī dažādi apvedceļi un piedzīvotas novirzes. Piemēram, tūlīt pēc Lielās vilšanās agrīnie Adventisti, ieskaitot Elenu Vaitu, kādu laiku turējās pie pārliecības, ka “žēlastības durvis” bija aizvērtas un ka vienīgi tie, kas bija tajā laikā jau pieņēmuši Millera vēsti, varēja tikt pestīti, kamēr visa pārējā cilvēces daļa bija neatgriezeniski pazudusi. Šī izpratne tika drīz atmešta, bet kļuva vēlāk pazīstama kā “Aizvērto durvju teorija”.

Viena no visietekmīgākajām un paliekošākajām doktrinālo meklējumu procesā iegūtajām iezīmēm bija tā saucamā “atlikuma mentalitāte”, kuras iedīgļi bija atrodami jau Viljama Millera kustībā. Viņš uzskatīja, ka viss protestantisms bija kļuvis par daļu no Atklāsmes grāmatā minēto simbolisko Bābeli. Bībeliskais pamatojums šādai mentalitātei tika atrasts Atklāsmes 12:17- “Tad pūķis sadusmojās par sievu un gāja karot ar pārējiem (atlikumu no) viņas cilts locekļiem, kas turēja Dieva baušļus un apliecināja Jēzu.” No šādas nostādnes izrietēja divi loģiski secinājumi: pirmkārt, uzskats, ka Adventistu Baznīca atbilst Atklāsmes grāmatā aprakstītajam atlikumam, un, otrkārt, ka visas pārējās kristīgās baznīcas ir neīstas un atkritušas. Šāda izpratne izrādījās ļoti dzīvotspējīga un paliekoša, un jāsaka, ka dažādās vieglākās formās tā eksistē un ietekmē adventismu pat vēl šodien.

Šajā agrīnajā izaugsmes posmā galvenā hermenētiskā metode, kuru Adventistu ticīgie pielietoja Bībeles pētīšanā,

Mineapoles konference

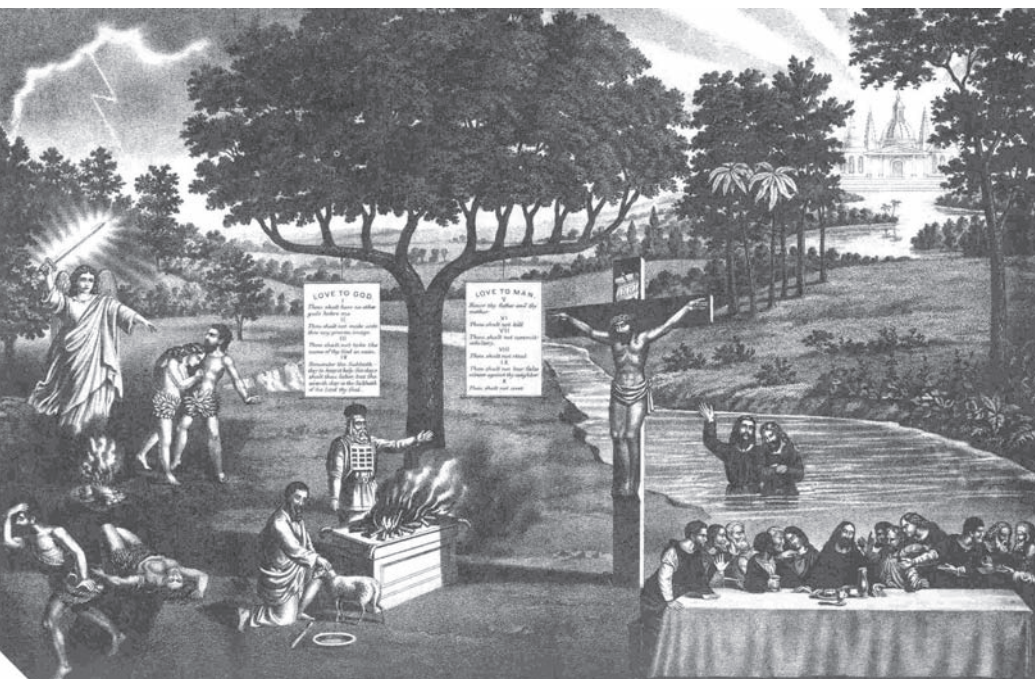
Kā viens no nozīmīgākajiem notikumiem draudzes agrīnajā doktrinālās attīstības ceļā jāmin Mineapoles konference, kas tika organizēta 1888. gadā. No savām puritāņu saknēm un no Millera kustības Adventisti bija aizguvuši diezgan legālistisku izpratni par pestīšanu. Adventistu celmlauži, kas bija atstājuši citas kristīgās Baznīcas, tās uzskatīdami par atkritušām, ļoti vēlējās uzsvērt, ka viņu baznīca ir īpaša un atšķirīga no visām pārējām, kas noveda pie pārsvarā darbu reliģijā jeb legalismā ievirzītas teoloģiskās sistēmas. Galvenais uzsvars tika likts uz Dieva baušļiem, un cilvēka pestīšana vismaz daļēji bija atkarīga no paklausības Dieva likumam.

Ap 1888. gadu, it īpaši Mineapoles konferencē, divi jauni Adventistu mācītāji, A. T. Džounss un E. J. Vagoners, neatlaidīgi tiecās izlabot šo doktrinālo novirzi, cenšoties izgaismot lielo reformācijas principu par taisnošanu vienīgi ticībā Jēzum Kristum. 1888. gada konferences laikā šie mācītāji teica daudzas uzrunas par pestīšanu, kas ir Dieva dāvana, saņemama vienīgi caur ticību, absolūti bez jebkāda cilvēka nopelna. Viņi sludināja šo vienkāršo evaņģēlija patiesību ar spēku un pārliecību. Diemžēl jaunā Adventistu Baznīca, šķiet, nebija vēl gatava tik radikālām izmaiņām, un šīm idejām radās spēcīga opozīcija. Redzot šo idejisko cīņu, Džounsam un Vagoneram palīgā nāca Elena Vaita, kas skaidri, noteikti un nešaubīgi atbalstīja mācītāju doktrinālo nostādni par taisnošanu vienīgi ticībā.

Divas ilustrācijas

Tādejādi Septītās dienas adventistu Baznīcā doktrinālā polarizācija un izpratnes attīstības dažādi virzieni bija novērojami jau no pašiem draudzes kustības sākumiem. Jāsaka, ka daudzos gadījumos Elenai Vaitai bija vadoša un

noteicoša loma, it īpaši draudzes formatīvajos gados, ietekmējot tās doktrinālo domu pozitīvā un Bībeliski pamatotā virzienā, tā veicinot draudzes garīgo izaugsmi. Elenas Vaitas vīrs Džeims Vaitss 1876. gadā radīja un publicēja panorāmisku ilustrāciju “Dzīvības ceļš” ar apakšvirsrakstu “No pazaudētās Parādes līdz atjaunotajai Parādei”. Šajā mākslas darbā bija alegoriskos simbolos attēlots cilvēces ceļš sākot no Ēdenes vārtiem, grēkā krišanu, cauri visiem laikmetiem līdz Jaunajai zemei un Kristus otrajai atnākšanai. Tur ir redzama Vecās derības upuru sistēma, kuru apēno Kristus krusts un kuru Jaunajā derībā nomaina divi jauni iestādījumi, kristības un vakarēdiens. Krusts ir simbols, kas atdala Veco derību no Jaunās. Tālāk redzama jaunā

bija tā saucamā “pierādījumu tekstu” metode. Lai pierādītu kādu doktrinālo nostādni, tika sameklēti Bībeles teksti, kas, šķita, atbalsta šo izpratni. Tomēr bieži šādi “pierādījumu teksti” tika izrauti no konteksta, un viņu patiesā nozīme tika pilnīgi ignorēta. Tiesa, jāatzīst, ka Adventisti nebija vienīgie, kas pielietoja šādas metodes, jo tās bija vispārpieņemtas visā kristīgajā pasaulē.

Jeruzāleme un Kristus otrās atnākšanas aina. Tomēr pašā ilustrācijas centrā atradās svarīgākais un centrālais simbols - koks ar desmit zariem, kuros karājās divas baušļu plāksnes, Dieva likums. Koks ir proporcionāli tik liels, ka, salīdzinot ar to, viss pārējais šķiet mazs un nenozīmīgs. Bez šaubām, šajā ilustrācijā bija ietverta evaņģēlija ideja, bet diemžēl to apēnoja dominējošais uzsvars uz Dieva baušļiem.

1881. gadā Džeims Vaitis saslima un vēlāk nomira. Divus gadus pēc vīra nāves Elena Vaita radīja jaunu attēlu, ar ko no-mainīt Džeimsa izveidoto, jo viņa bija ļoti neapmierināta ar tā galveno uzsvaru. Elenas attēlā bija saglabāti visa Džeimsa simbolika un vēsturiskā secība, tomēr viņas versijā bija ienesta radikāla izmaiņa, salīdzinot ar iepriekšējo. Milzīgais centrālais koks jaunajā ilustrācijā bija pazudis, bet tā vietā Dieva likumu simbolizēja Sinaja kalna veidols. Centrālo un vissvarīgāko vietu tagad ieņēma Jēzus Kristus krusts. Dieva likums vēl arvien ir daļa no šīs ainavas, bet tam vairs nav centrālā loma, jo tas ir pakļauts un atkarīgs no Jēzus evaņģēlija vēsts. Attēlā krusts apēnoja visu pārējo un radīja daudz labāku un veselīgāku doktrinālo līdzsvaru. Viss sākot no Ēdenes virzās uz šo centrālo simbolu, un savukārt viss pēc krusta virzībā uz Jauno Jeruzālemi izriet no tā paša krusta.

Salīdzinot šos divus attēlus, kļūst skaidrs, kāda bija Elenas Vaitas doktrinālā izpratne. Kristus ir visa centrā un visa pamatā. Visa pestīšana centrējas Viņā un izriet no Viņa. Nekas, absolūti nekas nedrīkst mūs novirzīt no evaņģēlija primārās pozīcijas mūsu doktrinālajā sistēmā. Nav nekāds brīnums, ka savu ilustrāciju viņa nosauca “Kristus, mūsu dzīvības ceļš”.

Elena Vaita par doktrīnām

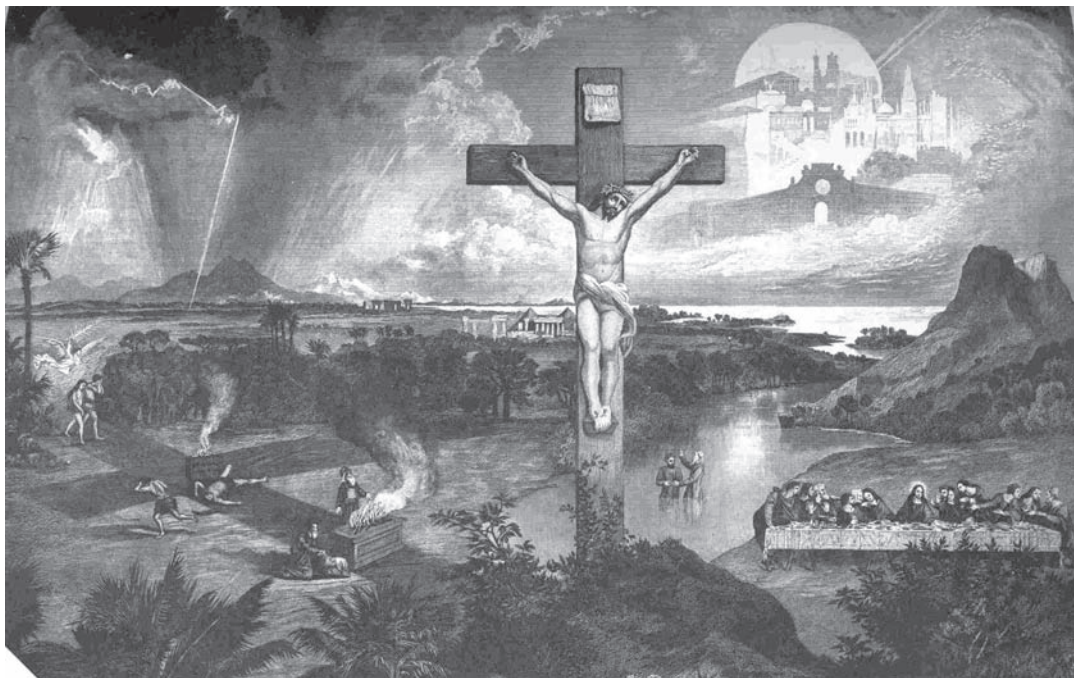
Vēlāk viņa nešaubīgiem vārdiem rakstīja: “Ir ārkārtīgi svarīgi sludināt Jēzu Kristu kā vienīgo pestīšanas cerību... Daudzi no tiem, kas sakās ticam trīskārtīgajai eņģeļu vēstij, ir pavisam pazaudējuši no sava skata doktrīnu par taisnošanu ticībā.” (Izmeklētas Vēstis, 1. sējums, 360. lpp. uzsvars mans)

Viņa uzrunāja savus ticības brāļus un māsas, it īpaši Adventistu mācītājus: “No visiem kristiešiem adventistiem vajadzētu būt pirmajiem, kas paaugstina Kristu pasaules priekšā. Trešā eņģeļa vēsts mūs aicina pasludināt sabata patiesību. Mums tā ir jāpasludina kopā ar citām, kas ietvertas šajā vēstī. Bet mēs nekad nedrīkstam atstāt novārtā un aizmirst pasludināt lielo pievilksanas centru – Jēzu Kristu... mēs nekad nedrīkstam pasludināt kādu mācību, nepasludinot krustu un pašu krustā Sisto kā visa evaņģēlija pamatu... Paaugstiniet Jēzu, jūs, kas mācāt cilvēkus, paaugstiniet Viņu savās svētrunās, dziesmās un lūgšanās..., lai pestīšanas patiesība ir katras jūsu svētrunas smaguma centrs un katras dziesmas tēma. Lai tā ir katras jūsu lūgšanas kodols. Un savās svētrunās neienesiet neko citu, lai papildinātu Kristu, Dieva gudrību.” (Evaņģēlija kalpi, 156.-160. lpp. uzsvars mans)

Un visbeidzot viņa skaidri paziņoja: “Krustā pienaglotais Kristus bija evaņģēlijs... Vai mūsu draudzes locekļi nepaturēs savus skatienus pievērstus krustā sistajam un augšāmceltajam Pestītājam, kurā centrējas visa mūsu cerība mūžīgai dzīvībai? Šī ir mūsu vēsts, mūsu arguments, mūsu doktrīna, mūsu brīdinājums grēciniekiem, mūsu iedrošinājums noskumušajiem un katra ticīgā cerība.” (Manuskripts Nr. 49, 1898, uzsvars mans).

Adventistu doktrinālā sistēma

Pensionētais vēstures profesors Endrjūsa Universitātē, Mičigānā, Džordžs Naitis attiecībā uz Adventistu doktrīnām ierosina (Ministry, February 2001), ka mums ir nepieciešama integrēta doktrinālā sistēma. Viņš argumentē, ka, lai gan mūsu 27 doktrīnas (šobrīd jau 28)

ir labi definētas un adekvāti argumentētas, tomēr tās ir kā atsevišķi un savstarpēji ļoti maz saistīti paziņojumi, kā uz auklas uzvērtas krelles, kas visas ir vienādas pēc formas, izmēra un svara.

Turklāt Naitis norāda, ka Adventistu draudzē pastāv arī nerakstītas doktrīnas jeb “baušļi”, kas līdz mums nonākuši tradīciju un Adventistu mikrokultūras ceļā, piemēram, “tev nebūs apmeklēt kinoteātri”, “tev nebūs piedalīties dejās” un “tev nebūs dzert kafiju”. Un arī šiem “baušļiem” mēs, šķiet, piedodam tādu pašu svaru kā citām mūsu doktrīnām. Tāda attieksme ir problemātiska, jo šādā sistēmā nepastāv nekādas prioritātes jeb svarīguma pakāpes. Visas mūsu 28 doktrīnas, kā viņas tiek pasniegtas, tiešām izskatās kā uz pavediena savērtas krelles, ar vienādu svaru, formu un izmēru.

Tāpēc rodas jautājums: “Vai tiešām visas doktrīnas varētu būt vienlīdzīgas?” Lietojot Džordža Orvella izteicienu grāmatā “Dzīvnieku ferma” – “visi ir radīti vienlīdzīgi, bet daži ir vienlīdzīgāki nekā citi”. Jāsaka, ka arī mūsu teoloģiskajā sistēmā ne visas doktrīnas ir radītas vienlīdzīgas. Piemēram, uzskats par cūkas gaļas ēšanas nepiemērotību nekādā gadījumā nevarētu līdzināties savrīgumā doktrīnai par Kristus pestīšanas darbu, ko viņš paveica, nomirdams pie krusta. Dažas doktrīnas atspoguļo daudz dziļākas un svarīgākas teoloģiskās realitātes nekā citas.

Visas Adventistu doktrīnas var iedalīt trijās kategorijās: (1) vispārkrīstīgās doktrīnas (kuras pieņem lielākā daļa kristiešu); (2) Adventistu specifiskās doktrīnas, kurām galvenokārt tic vienīgi Adventisti; un (3) dzīvesveida doktrīnas. Katrā kategorijā doktrīnu svarīguma un nozīmīguma pakāpe ir savādāka. Piemēram, dzīvot bībelisku dzīves veidu ir līdzeklis kādam mērķim nevis pašmērķis. Lai gan jāsaka, ka savā ziņā visas doktrīnas ir līdzeklis nevis

pašmērķis. Atcerēsimies, ka pagātnē uzskats, ka doktrīnas ir pašas svarīgākās, noveda pie inkvizīcijas.

Un vēl, kristietība jau savā būtībā nemaz nav doktrīnu apkopojums vai kāds īpašs dzīves veids. Cilvēki netiks glābti, balstoties uz viņu intelektuālo pārliecību, ne arī uz viņu dzīves veidu. Mēs varam ticēt visām pareizajām doktrīnām un dzīvot pareizo dzīves veidu, un vienlaig iet pazušanā. Kristietības būtība ir Jēzus Kristus persona, kas nomira par mums.

Jēzus piedāvātā metode

Kāda tad nozīme ir Adventistu doktrīnām manā dzīvē šodien? Lūkas evaņģēlijā, 24. nodaļā, ir uzrakstīts kāds stāsts, kas ne tikai sniedz atbildi uz mūsu jautājumu par Adventistu doktrīnām, bet palīdz mums saprast visu Bībeli un tās patiesības. Šajā stāstā mēs redzam divus Jēzus mācekļus, kas atrodas ceļā uz Emavu un ir ļoti noskumuši, jo viņi ir zaudējuši visas savas cerības. Viņi domā, ka Jēzus ir miris un kopā ar Viņu arī visas izredzes uz Izraēla atbrīvošanu. Pēkšņi viņiem ceļā pievienojas kāds svešinieks. Tas ir Jēzus, bet tajā brīdī viņi to neatpazīst un sāk viņam līdzdalīt visu to, kas norisinājies Jeruzālemē.

Šajā stāstā Jēzus atklāj mums, kā izskaidrot Bībeli un kā pareizi izprast doktrīnas. Viņš uzrunā šos divus mācekļus: “Ak, jūs, nesaprašas un sirdī kūtrī, ka jūs negribat ticēt visam tam, ko pravieši sludinājuši! Vai Kristum tā nebija jācieš un jāieiet Savā godībā?” Un, iesākdams no Mozus un visiem praviešiem, Viņš tiem izskaidroja visus rakstus, kas par Viņu rakstīti.” (Lūkas 24:25,26) Šeit lietotais darbības vārds “izskaidroja” (kas nāk no Grieķu vārda diermeneuo) ir vārds, no kura atvasināts vārds hermenētika, kurš šodien apzīmē Bībeles izpēti metodoloģiju. Šajā vietā Jēzus piedāvā mums vislabāko Bībeles interpretācijas metodi,

kas var sniegt atbildi uz visiem mūsu doktrīnālajiem jautājumiem. Jēzus šeit būtībā saka, ka visa Bībele ir sarakstīta par Viņu.

Vēlāk augšāmceltais Kristus parādās arī pārējiem mācekļiem un atkārtoti šo pašu hermenētikas principu: “Pēc tam Viņš tiem sacīja: “Šie ir tie vārdi, ko Es jums esmu sacījis, vēl pie jums būdams, ka visam bija notikt, kas par Mani rakstīts Mozus bauslībā, praviešos un dziesmās.” Tad Viņš tiem saprašanu atdarīja, ka tie rakstus saprata.” (Lūkas 24:44-45) Mozus bauslība, Pravieši un Psalmi veido visu Veco Derību. Jēzus mācekļi pazina Veco Derību ļoti labi. Viņi to bija mācījušies no bērņības. Bet viņi nesaprata, ko tas viss nozīmēja. Jēzus atvēra viņu acis un parādīja Veco Derību jaunā gaismā.

Tagad pēkšņi viņi atskārta, ka viss Vecajā Derībā uzrakstītais norādīja uz Jēzu Kristu un Dieva pestīšanas darbu caur Viņa piedzimšanu, dzīvi, nāvi un augšāmcelšanos. Visu laiku viņu rīcībā bija bijuši Vecās Derības fakti, kas paši par sevi kā savstarpēji nesaistītas krelles, savērtas uz pavediena, diemžēl neko nenožīmēja. Bet tagad, kad Jēzus bija atvēris viņu acis, tie varēja raudzīties uz tik pazīstamajām Vecās Derības tēmām pavisam jaunā gaismā, kas atspīdēja no Kristus krusta. Tagad viņi varēja raudzīties uz Bībeli un tās doktrīnām ar pavisam savādākām acīm, ar acīm, kas pēkšņi bija atklājušas Svēto Rakstu pašu kodolu un jēgu – Jēzu Kristu un to pašu krustā sistu. Visa viņu tautas vēsture tagad bija redzama pavisam jaunā gaismā – visas pasaules pestīšanas vēstures gaismā.

Kāda nozīme ir doktrīnām manā dzīvē šodien? Atrautas no Kristus, tās ir kā tukša, nekam nederīga forma. Bet krusta gaismā es tajās varu saklausīt Dieva sirdspukstus, sajost Viņa dvašu un ieraudzīt Jēzus seju. Visa Bībeles būtība ir izsakāma vienā vārdā – JĒZUS!

Viedokļi

Elīna Ģipsle,
Rēzeknē

Ja īsumā, tad uz tām balstās manas ticības pamats. Tās dod pareizu izpratni par šīs zemes dzīvi un dzīvi mūžībā. Izpratni par Dieva raksturu un attiecībām, kuras Viņš vēlas veidot ar katru savu bērnu.

Domāju, ka adventistu doktrīnas ir kā koncentrēts atgādinājums, kāpēc es esmu adventiste. Ja nopietni, tad tieši nesen nodomāju, ka vajadzētu tās izdrukāt uz atsevišķas, skaistas lapiņas, lai neaizmirstas. Varētu teikt, ka tās ir Bībeles svarīgāko patiesību konspekts.

Ir tāds pants Bībelē, kur mūs mudina būt vienmēr gataviem atbildēt par savas ticības pamatu un pārliecību. Un tad tieši doktrīnas ir kā pamats un norāde uz Bībeli.

Dzintars Geide,
Lielbritānijā

Man Septītās dienas adventistu doktrīnas vispirms ir apliecinājums tam, ka, lai gan ir kristīgo konfesiju Svēto Rakstu interpretāciju daudzveidība, pasaulē tomēr ir atrodama draudze, kas respektē bībeliskos

principus un konsekventi tiem seko. Adventisms nav apstājies pie kādas specifiskas doktrīnas vai laika gaitā devis priekšroku tradīcijām, bet gan turpina padziļināt izpratni par Dievu,

cilvēkiem un notikumiem. Tas man dod pamatotu iespēju ticībā dzīvot Dieva ietekmes teritorijā, nebaidoties no pasauli skārušām dižķībelēm.

Alīna Āboliņa,
Vācijā

Protams, ka es to izjūtu kā sevišķu privilēģiju kaut ko vairāk un nedaudz dziļāk zināt un izprast. Bet nereti tieku konfrontēta, dzīvojot mūsdienu sabiedrībā. Jo ne visi to tā redz un tā uzskata. Savulaik ļoti pārdzīvoju, ka citi mani nesaprot un domā, ka esmu tāda „savādniece”. Un tad kādā dienā man bija skaidrs, ka man nevienam nav jāuzbāžas un neviena priekšā nav jāattaisnojas. Tā ir sirds lieta: ar prieku svētīt sabatu, ar mieru gaidīt Kristus otro nākšanu, baudīt veselīgu ēdienu un šajā saspringtajā laikā apzināties, ka es dzīvoju dienu no dienas tikai no Dieva labvēlības.

Doktrīnas ir svētība un arī atbildība, jo, esot tādām savādniekam, nereti izdodas pievērst citu uzmanību un rosināt citus domāt, kāpēc es daru to, ko es daru! Es doktrīnas īpaši nedalu svarīgās un mazsvarīgās, katrs cilvēks ir ceļā – kāds tuvāk mērķim, kāds tālāk. Ir vajadzīgs laiks, lai katrs nonāktu tur, kur viņš atrodas. Arī manā dzīvē ir bijis nepieciešams “milzum daudz laika”, lai saprastu, ko nozīmē būt brīvam ticībā. Jēzus doktrīna bija – mīli Dievu un savu tuvāko. Un tā tad arī ir mana svarīgākā doktrīna. Mīlēt Dievu un darīt ar prieku Viņam vēlam, mīlēt savu tuvāko, kas reizēm ir diezgan pasmagi!

Līga Vērđina,
adventistu Līvānu
draudze.

Galvenais ir RAKSTURS

Mani interesē jautājums par to, kā tiek izmantotas elektroniskās komunikācijas iespējas evaņģēlija pasludināšanā. Internets ir vieta, kurā šodien iespējams atrast praktiski visu - tiek piedāvāta garīgā literatūra, Bībeles studijas, sniegtas atbildes uz jautājumiem un piedāvātas iespējas klausīties svētrunas. Reiz, "ložņājot" internetā, es uzdūros Jurija Junaka (adventistu mācītāja) mājas lapai, kurā piedāvāta iespēja klausīties svētrunas par visām Bībeles grāmatām. Šīs mājas lapas saturs likās ļoti vērtīgs, domāju, ka katrs tajā varētu atrast kaut ko tieši sev. Tādēļ nolēmu iepazīstināt jūs ar mājas lapu un ar tās satura autoru Juriju Junaku, ar kuru sazinājos elektroniski.

Pastāstiet, lūdzu, par sevi?

Septītās dienas adventists esmu jau trešajā paaudzē, un draudzē esmu kopš bērnības. Dzimis esmu Moldāvijā, mācītāja ģimenē. Mans tēvs patlaban ir pensionēts mācītājs. Garīgai kalpošanai mani uzaicināja 1988.gadā. Esmu arī tēvs – mums ir trīs bērni, divas meitas un dēls. Abām meitām pirms pāris dienām bija kāzas.

Kā jūs izdarījāt šādu izvēli – nodoties mācītāja kalpošanai?

Bērnībā mani vairāk saistīja muzikālā kalpošana, sevi nākotnē redzēju vairāk kā mūziķi nevis mācītāju. Kad tika atvērts Zaokskas Teoloģiskais seminārs, draudze mani sūtīja mācīties – tā es sāku mācības pirmās plūsmas klātienes nodaļā. Manu vecāku, dažu Moldāvijas mācītāju un semināra pasniedzēju ietekme noteica manu izvēli.

Kur jūs kalpojat patlaban?

Patlaban kalpoju divās draudzēs Tiraspolē (tā ir otrā lielākā pilsēta Moldovā, kas atrodas Dņestras upes kreisajā krastā).

Mācītāji ir galvenie misionāri un Dieva vēsts nesēji. Ko jums nozīmē šī kalpošana, un kas jūsu kalpošanā ir pats svarīgākais?

Mācītājs ir gans, kuram jā rūpējas par to, lai ganāmpulkam – draudzei - būtu ūdens un barība. Tikai tad, ja draudze uzņem veselīgu un pietiekamu garīgo barību, no tās var gaidīt aktīvu misijas darbu. Vēl patiesi labam ganam draudze jāaizstāv no plēsējiem, kuru pēdējā laikā būs ļoti daudz. Algādzis šīs lietas nedarīs.

Vai varat apgalvot, ka mācītāja kalpošana ir dzīvesveids?

Mācītāja kalpošana, pirmkārt, ir dzīvesveids. Šodien ir pagājis tas laiks, kad cilvēki ticēja vārdiem un masām apmeklēja stadionus, kultūras namus un klausījās svētrunas. Šodien cilvēks grib redzēt, kā patiesībā darbojas tas, ko jūs sludināt.

Ko jums nozīmē nest Kristus krustu?

Nest Kristus krustu man nozīmē savā dzīvē nest Viņa principus – dzīvot pēc Viņa principiem. Tas ne vienmēr ir viegli, ne vienmēr ērti, un sabiedrība ne vienmēr to atbalsta un pieņem.

Kā jūs raksturotu laiku, kurā mēs dzīvojam?

Mēs dzīvojam ļoti interesantā laikā, daudzi Bībeles varoņi ir sapņojuši dzīvot šajā laikā. Šis laiks nav viegls, tas ir briesmu un grūtību pilns, taču šim laikam ir ļoti daudz priekšrocību. Ikviens savā īpašumā var iegūt Bībeli, ikviens šodien to var lasīt, pētīt, studēt un mācīties. Šodien daudziem uz galda pāris minūšu laikā var atrasties visa garīgā literatūra, par ko pirms 10 – 20 gadiem nevarēja sapņot nevienā garīgā seminārā. Var lasīt, var klausīties, var skatīties...

Kā jūs raksturotu vispasaules adventistu kustību šodien?

Man patīk vārds „kustība”. Kustība norāda uz dzīvību, un tas nozīmē, ka Baznīca ir dzīva. Dievs deva šo dzīvību, Viņš iekustināja šo dzīvību un Viņš tai ir pie stūres. Tas nozīmē, ka mēs virzāmies pareizā virzienā.

Ja kāds kritizē šo kustību, tad tam vajadzētu pārbaudīt, kādās pozīcijās attiecībā pret šo kustību Viņš pats atrodas. Visdrīzāk kaut kur aizmugurē vai malā – tur tiešām ir ļoti neērti un slikti. Aktīvi draudzes locekļi nekritizē, ar to nodarbojas tie, kas neko nedara vai arī dara pārāk maz.

Cik svarīgi šodien draudzei saglabāt Evaņģēlija tīrību un skaidrību?

Moldovas Republika

ir valsts Austrumeiropā, kas atrodas starp Rumāniju un Ukrainu. Teritorijas ziņā Latvija ir gandrīz divas reizes lielāka par Moldovu, kuras platība ir 33 843 km². Savukārt iedzīvotāju skaits apmēram divas reizes mazāks ir Latvijā.

Jurijs Junaks

pašlaik aktīvi darbojas Moldovas teritorijā. Draudzē viņš kalpojis ne tikai kā mācītājs, bet arī kā vairāku draudzes nodaļu (izglītības, jauniešu, ģimenes un mācītāju nodaļas) vadītājs. Darbojies arī kristīgajā seminārā kā rektors, senebreju valodas, Vecās un Jaunās derības, homilētikas, draudzes vēstures pasniedzējs un savā laikā pildījis konferences sekretāra un arī konferences prezidenta pienākumus. Jurijs Junaks sludinājis dažādos bijušās Padomju Savienības reģionos (Urālos, Piemaskavā, Sibīrijā) un pašlaik kalpo Moldovā. Savā sludināšanas darbā ļoti veiksmīgi izmanto internetu.

www.bible-sermon.narod.ru

ir apkopotas viņa svētrunas, kas ir vairāku, lielās un mazās draudzēs aizvadītu, kalpošanas gadu rezultāts. Kopumā mājas lapā pieejamas 108 (audio) svētrunas, 54 svētrunu teksti, Atklāsmes grāmatas seminārs, kā arī dziesmas un dzeja.

organizēt draudzes darbu, kā organizēt darbu dažādās draudzes organizācijās un kā veidot attiecības. Tie satur padomus par to, kā veidot attiecības ģimenē un mājās, kā izturēties pret savu veselību un kā būt materiāli veiksmīgam cilvēkam. Dievs vēlas mūs redzēt veiksmīgus visās dzīves jomās, gan draudzē, gan darbā, gan mācībās, gan arī ģimenē. Viņš rūpējās par mūsu garīgo, intelektuālo, fizisko un materiālo stāvokli. Es teiktu: „Ticiet saviem praviešiem, tad jūs uzvarēsiet”.

Šodien internets un daudzi citi informācijas tehnoloģiju resursi tiek izmantoti evaņģēlija vēsts pasludināšanai. Kā jums radās šī doma savas svētrunas ievietot internetā?

Es kalpoju kādā draudzē, kurā bija laba tradīcija – visas svētrunas ierakstīt magnetafonā un pēc tam šīs kasetes ar svētrunām nesa vecākajiem un slimākajiem draudzes locekļiem, kas vienkārši nespēja piedalīties dievkalpojumos. Šie ieraksti nebija īpaši labas kvalitātes. Taču tad radās jaunas tehniskas iespējas, un sākām ierakstīt svētrunas ciparu formātā. Sākumā svētrunas bija kasetēs un audio diskos, vēlāk MP3 formātā, un tagad tās pieejamas DVD formātā. Kad tika ierakstītas pirmās 10 svētrunas jau ciparu formātā, tad pēc draugu lūguma un ieteikuma ar ģimeni nolēmām šīs svētrunas ievietot internetā. Mana ģimene man šajā darbā ļoti palīdzēja.

Evaņģēlija vēsts šodien skan visā

pasaulē, un daudzas laika zīmes, par kurām Jēzus stāstīja saviem mācekļiem (Mateja ev. 24. nodaļā), šodien ir piepildījušās. Kas ir pats svarīgākais Kristus mācekļiem šodien?

Pats galvenais Mateja 24. nodaļā ir ne jau notikumi (zīmes), bet raksturs. Notikumus un to piepildīšanos svarīgi ir zināt un ievērot, bet galvenais ir raksturs – kādam tam jābūt, kad viss notiks.

Kad dzirdēsiet karus un karu daudzīnāšanu, nebīstieties (Mt. 24:6), t.i. esiet mierīgi. Kad pret jums netaisni izturēsies, esiet pacietīgi (Mt. 24:13). Kad celsies viltus pravieši, esiet patiesi un taisni (Mt. 24:11), un kad visos pazudīs mīlestība, jūs to saglabāji (Mt. 24:12).

Jūsu svētrunas klausās cilvēki ne tikai Krievijā un Moldovā, bet arī pie mums, Latvijā. Ko jūs novēlētu Latvijas „Adventes Vēstu” lasītājiem un svētrunu klausītājiem?

Gribu pateikt paldies visiem svētrunu lasītājiem un klausītājiem par vēstulēm, labajiem vārdiem un novēlējumiem. Šīs vēstules ļoti iedvesmo.

„Adventes Vēstu” lasītājiem novēlu Dieva svētības un spēku saglabāt ticību, neskatoties uz to, kas notiek apkārt. Man Baltija un īpaši Latvija vienmēr saistījusies ar labu (kvalitatīvu) mūziku. Svētrunu, sludināšanas ziņā un garīgajā izglītošanā Latvija vienmēr ir bijusi priekšā. Saglabāji to, attīstiet to un izmantoji sev, citiem un Dievam par godu.

Kādu dienu ziņās informēja par plūdiem vienā no Krievijas dienvidu reģioniem. Cilvēki stāvēja uz jumtiem un gaidīja palīdzību, un viņiem ar helikopteri piegādāja tīru dzeramo ūdeni. Izrādās, ka cilvēks no slāpēm var nomirt ne tikai tuksnesī, bet arī tādos apstākļos, kad visapkārt ir ļoti daudz ūdens. Plūdu laikā tīrais ūdens sajaucas ar netīro ūdeni un citiem netīrumiem.

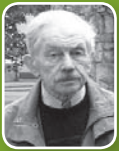
Šodien ir tik daudz literatūras, tik daudz ideju, filozofiju, ka cilvēki saindē savus prātus, jo ir zaudējuši Evaņģēlija tīrību.

Pēdējā laikā adventistu vidū ir samazinājies to draudzes locekļu skaits, kas lasa Elenas Vaitas darbus. Kāda tiem ir nozīme šodien?

Elenas Vaitas darbi ir liela Dieva dota bagātība, kas satur dziļas patiesības. Tie satur padomus draudzei, kā veiksmīgi

Attēlā Jurijs Junaks (vidū pa labi) kopā ar ģimeni savu meitu kāzās.

Mācītāja Īzaka Kleimaņa
svētrunas fragments.

UGUNSKURS

„Uguni esmu nācis mest uz zemi,
un kā Es vēlētos, kaut tā jau degtu!”
(Lūkas 12:49)

Šajos Jēzus vārdos, acīmredzot, nav runa par burtisku uguni, jo Kristus neilgojās pēc tās uguns, kas iznīcinās grēcinieku. Bet Svētajos Rakstos uguns tiek bieži pieminēta kādā garīgā vai simboliskā nozīmē. Pakavēsimies pie dažām mācībām, kuras mēs varam smelties no diviem Bībelē minētiem uguns kuriem.

Draudzes uguns kurs

Vispirms lasīsim par notikumu, kas aprakstīts Apustuļu darbu 28. nodaļā. „Tā visi izglābās krastā. Izglābušies mēs uzzinājām, ka sala saucas Melite. Iezemieši mums parādīja neparastu laipnību. Tie, uzskūruši uguni, mūs visus uzņēma pie sevis, jo bija sācis līt lietus un bija auksts.” (Apustuļu darbi 27:44; 28:1, 2)

Tur par šiem iezemiešiem rakstīts, ka viņi parādīja lielu laipnību Pāvilam un viņa līdzceļotājiem. Viņi bija cietuši kuģa katastrofā, viņi tik tikko bija izglābuši savu dzīvību. Viņi bija nosaluši, viņi bija izmirkuši. Un te viņiem tika sakurts uguns kurs, lai viņi varētu izžāvēt apģērbu un sasildīties. Vai šādam uguns kursam vajadzētu degt arī Dieva draudzē? Es domāju, ka noteikti. Sakiet, vai pasaulē ir daudz tādu cilvēku, kas savā dzīvē ir cietuši smagās katastrofās? Daudz. Vai ir daudz cilvēku, kas ir nosaluši savās dvēselēs, savās sirdīs, kas ir izmirkuši, kas meklē kādu uguni, kur varētu savu sirdi sasildīt? Jā, tādu ir ļoti daudz. Un Kristus draudzes uzdevums ir sasildīt viņu sirdis.

„Dieva, Tā Kunga, Gars ir pār mani, jo Tas Kungs mani svaidījis sludināt nelaimīgajiem prieka vēsti, mani sūtījis

dziedināt sagrauztas sirdis, pasludināt apcietinātiem atsvabināšanu un saistītiem pilnīgu brīvību, pasludināt Tā Kunga žēlastības gadu un mūsu Dieva atmaksas dienu, un iepriecināt visus noskumušos; tiem, kas skumst Cīānas dēļ, dāvāt galvas rotu pelnu vietā, prieka eļļu sēru drēbju vietā, svētku drānas noskumušā gara vietā, lai viņus varētu saukt par taisnības kokiem, kas Tā Kunga dēstīti Viņam par godu.” (Jesajas 61:1-3) Tas ir Kristus darbs. Un tas ir arī tavs un mans darbs. Un šo darbu mēs nevaram padarīt tikai ar skanīgiem vārdiem vien. Sirdis kāro pēc līdzjūtības, sirdis ilgojas pēc palīdzības, un tāpēc Jēzus, kas nāca sludināt Dieva žēlastību pasaulei, vairāk dziedināja, nekā sludināja. Tas ir – Viņš vairāk sludināja ar darbiem nekā ar vārdiem.

Mēs sludinām Kunga drīzo nākšanu. „...Tā Kunga žēlastības gadu un mūsu Dieva atmaksas dienu.” Un arī šo sludināšanas darbu mēs nevaram paveikt tikai ar vārdiem, bet tas ir jādara ar līdzjūtības un palīdzības darbiem.

Kurināt vai tikai sildīties?

„Kad Pāvils bija salasījis kādu žagaru nastiņu un nolīcis pie uguns, odze, aiz karstuma izlīdusi, aptinās ap viņa roku.” (Apustuļu darbi 28:3) Pāvils salasīja žagaru nastiņu, lai papildinātu uguns kursu. Ko mēs no tā varam secināt? Manuprāt, mēs no tā varam secināt, ka ne visi, kas sildījās pie šīs uguns, arī kaut ko darīja, lai šo uguni uzturētu. Jo tur bija noteikti jaunāki cilvēki par Pāvilu un arī fiziski stiprāki, un, ja viņi būtu sanesuši pietiekami daudz kurināmā, tad Pāvilam nebūtu žagari jānes.

Varam saprast, ka tie, kas sildījās pie uguns, dalījās divās šķirās – bija tādi, kas tikai sildījās un patērēja siltumu. Un bija arī tādi, kas centās kaut ko darīt, lai sakurinātu šo uguni pēc iespējas gaišāku un siltāku.

Sakiet, lūdzu, vai tā tas nav pie tā mīlestības uguns kursa, kas deg Dieva draudzē? Arī šeit ir vieni, kas mīlestību vairo, bet ir citi, kas tikai mīlestību patērē. Viņi gan paši labprāt pieņem mīlestību un arī pakurn un pasūdzas, ka tās mīlestības ir vienmēr par maz, un tas uguns kurss vienmēr ir par mazu, un tā siltuma ir par maz. Bet paši, lai siltumu vairotu, neatrod laiku un iespējas.

Mēs viegli pierodam pie patērēšanas. Mēs viegli pierodam pie ņemšanas. Mēs viegli pierodam pie līdzjūtības, ko mums sniedz citi. Un mēs varam nonākt tādā stāvoklī, ka neesam gatavi citam sniegt palīdzību. Mēs sildīsimies gan pie uguns kursa, bet kad uguns kurss dzisis, tad mēs brīnīsimies, kā tad neviens nenes žagarus un kā tas uguns kurss jau paliek tāds, ka man gandrīz sāk salt. Tas ir bīstams stāvoklis.

Kristus no mums sagaida, lai mēs būtu tie, kas uztur mīlestības uguns kursu. „Es jums visās lietās esmu rādījis, ka, tā strādājot, nākas gādāt par vājiem, pieminot Kunga Jēzus vārdu, jo Viņš pats sacījis: „Svētīgāk ir dot nekā ņemt.”” (Apustuļu darbi 20:35) Svētīgāk ir tam, kas nes žagarus, nekā tam, kas sēž un gaida, lai otrs tos nestu. Svētīgāk ir mīlestību sēt, nekā mīlestību plaut.

Vēl atgriezīsimies pie tās žagaru nastiņas, kas bija Pāvila rokās. Tur notika tāds dīvains gadījums, ka kāda odze no karstuma izlīda un aptinās

viņam ap roku. Kā jūs domājat, vai tā ir tikai tāda tīra nejaušība, vai arī šeit mums slēpjas kāda mācība? Es gribētu pateikt, ka šeit ir arī kāda mācība. Un taisni tāpēc, ka ir minēta čūska, kas izlīda no žagaru nastiņas. Jo tad, kad mēs darām labu un kad tu vai es vācam žagarus, lai papildinātu draudzē mīlestības un līdzjūtības uguns kuru, sakiet, vai ir kāds, kam tas nepatīk? Jā, ir viens. Tā jau ir tā vecā čūska jeb sātans, kam nepatīk. Ir viens, kam tas nepatīk un kas mēģina arī tev iedurt, lai tu to nedarītu.

Un sātans visvairāk cenšas to, kas dara labu, sāpināt tādā veidā, ka viņš ciestu no tiem, kuriem viņš palīdz, kurus viņš mīl. Sātans tā personiski nerādās mūsu dzīvē, bet viņš cenšas apstākļus izveidot tā, lai cilvēks, kas dara labu, dabūtu ciest no tiem, kam viņš gribētu palīdzēt. Un kas tad viegli var notikt? Tad tas cilvēks pateiks – nu, jā, redziet, vai ir vērts labu darīt? Vienu sunīti izvilkta no ūdens, un viņš man iekoda rokā. Un vairāk es nevienu nevilksu no ūdens ārā. Un, kad sātans to dzird, viņš priecājas, jo tad viņš ir uzvarējis.

Es domāju, katrs no mums, kas ir labu darījis, ir piedzīvojis arī grūtības un vilšanās. Šīs vilšanās ir no sātana. Tā čūska, kas gribēja iedzelt Pāvilam, tā aino sātanu. Tā cenšas, lai tev rokas nolaistos, lai tu apņemtos vairs nekad citiem labu nedarīt. Bet Galatiešiem 6:9 ir uzrakstīts Dieva aicinājums: „Tad nu nepiekusīsim, labu darīdami, jo savā laikā mēs pļausim, ja nepagursim.”

Enerģētiskā krīze

Vēl atgriezīsimies pie Pāvila. Šeit mēs redzam kādu sevišķu iemeslu, lai mēs nepiekustu. „Bet viņš rūpīgi nokratīja uguni, necietis nekāda ļaunuma.” (Apustuļu darbi 28:5) Arī to mēs esam katrs piedzīvojuši. Ja tu dari labu un

beigās, labu darīdams, tu nonāc tādā strupceļā, kur liekas, ka tur nezin kādas grūtības radīsies, tad skaties – Dievs tomēr ir tavā pusē, un nekas ļauns nenotiek. Un, bez šaubām, turpmāk mēs to piedzīvosim vēl vairāk.

Pasaulē šodien runā par draudošu enerģētisko krīzi. Trūkst ogles, trūkst naftas, trūkst gāzes, daudzviet trūkst arī malkas. Nav vajadzīgā daudzuma tā, kas ir vajadzīgs siltuma uzturēšanai. Bet man šķiet, ka vislielākā enerģētiskā krīze un vislielākais deficīts ir mīlestības deficīts. Trūkst mīlestības. Un pasaule aizies bojā, bez šaubām, ne tāpēc, ka

bet tikai apmēram divi simti oļekšu. Izkāpuši malā, viņi tur redz uguns kuru no oļēm un uz tā zivis noliktas un maizi.” Sakiet, kas evaņģēliju esat lasījuši, – kas šo uguni bija iekūris, kas šīs zivis un maizi bija sagatavojis nogurušo zvejnieku stiprinājumam un kas bija pie šī uguns kura? Tas bija Jēzus. Un šis uguns kurs vēl šodien ir gaišs un silts. Un, ja visi uguns kuri apdzistu un ja arī brāļu mīlestība izsīktu, tad tomēr vēl ir viena vieta, kur tava un mana sirds vienmēr varēs sasildīties un stiprināties. Un tas ir pie Jēzus un pie Viņa mīlestības pret cilvēkiem.

Vai esi patērētājs, vai uguns uzturētājs? Un, ja tu gribi, lai mīlestība vairojas – kur ir tava žagaru nastiņa?

pietrūks naftas, un arī ne tāpēc, ka pietrūks akmeņogļu, bet pasaule aizies bojā un jau šodien stāv uz robežas tāpēc, ka trūkst mīlestības.

Īstais siltums

Pasaules uguns kuri gan koši spīd ar reklāmu ugunīm. Bet šie uguns kuri nesilda. Un tur cilvēki nesajūt apmierinājumu un siltumu. Dažādu iemeslu dēļ arī brāļu mīlestības uguns dažreiz nav pietiekoši gaiša un dažreiz nav pietiekoši silta. Un tu un es, un katrs cilvēks, mēs varam nonākt tādā stāvoklī, ka šīs mīlestības uguns kurs mūs nesilda un mūsu dvēsele ilgojas pēc vairāk siltuma. Un tāpēc mums ir jāpateicas Dievam par to, ka Bībelē ir aprakstīts vēl kāds uguns kurs.

Un tas ir aprakstīts Jāņa 21:8, 9: „Bet pārējie mācekļi nāca ar laivu, vilkdami tīklu ar zivīm, jo tie nebija tālu no krasta,

Un tā, noslēdzot šīs pārdomas, mēs vēlreiz varam lasīt Lūkas 12:49: „Uguni esmu nācis mest uz zemi, un kā Es vēlētos, kaut tā jau degtu!” Jēzus iededzināja mīlestības uguns kuru. Viņš aicina tevi un mani, un katru, kas ir cietis savā dzīvē katastrofu, un katru, kas savā sirdī ilgojas pēc siltuma. Viņš aicina – nāciet un sildieties! Bet Viņš mūs aicina arī vairojot šo uguns kuru, vairojot mīlestības siltumu. Bībelē mēs lasām aicinājumu: „Pārbaudiet sevi pašu.” Pārbaudīsim sevi pie šī uguns kura. Kas tu esi? Vai tu esi patērētājs, vai arī tu esi uguns uzturētājs? Un, ja tu gribi, lai mīlestība vairojas – kur ir tava žagaru nastiņa? Kaut mēs būtu dalībnieki pie uguns kura, kas apgaismo un sasilda pasauli, un kaut mūsu sirdīs degtu liesma, kuru Jēzus nāca iededzināt!

SMAIDĪT vai nesmaidīt? :)

Vasara, brīvlaiks, saule... Tik daudz apstākļu mums šajā laikā izraisa prieku un smaidu. Bet kas tad ir patiess prieks, un vai tas man, kristietim, ir vajadzīgs? Vai apkārtējie tavā sejā bieži redz smaidu? Kas ir prieks Dievā? Vai mums vajadzētu smaidīt biežāk, un par ko tas stāsta apkārtējiem?

Anete Laudurga

Ja labi skatās, tad smaidu var vienmēr atrast manā sejā. Prieks Dievā ir prieks dzīvē, un it sevišķi prieks dziļi savā sirdī. Smaids ne tikai padara cilvēku pievilcīgāku, bet arī uzmundrina citiem pasmaidīt pretī. Ir nepieciešams smaidīt bieži, jo tas izsaka vairāk par tevi nekā vārdi. Esi dzīvespriecīgs cilvēks, kam materiālās lietas nav svarīgas, un tu uzsmidīsi par vismazākajām lietiņām ikdienā!

otru un dot citiem, negaidot neko atpakaļ. Protams, ka mums vajadzētu smaidīt biežāk. Smaids ir sākums katrai labajai darbībai, vārdam vai attieksmei. Ar smaidu vairojas labestība. Dievs mums katram to dāvājis savu un neatkarīgo, tādēļ pasmaidot mēs katrs varam dot otram kaut ko no sevis – prieku, iedrošinājumu, sajūsmu, draudzību vai vienkārši mīlestību, kas caurstrāvo mūsu sirdi.

Kristaps Liepiņš

Prieks Dievā ir tikai tad, ja ar Viņu kopā jūties labi un priecāties par to visu, ko Viņš dod, kas Viņš ir utt.

Smaids dod ļoti daudz:

- 1) Radio pieredze ir tāda, ka, ja runātājs smaida, klausītājs jūt, ka cilvēks ēterā/studijā ir prieka pilns un gatavs darboties. Esmu to pats daudreiz praktizējis un arī citiem raidījuma veidotājiem ieteicis.
- 2) Smaids vispār ir ļoti pozitīvs izteiksmes veids, jo caur to var daudz ko panākt. Nu, nevarēšu tagad nosaukt daudz tādu piemēru, bet tie ir neskaitāmi. Ir vairāki gadījumi, kad viens vienīgs smails ir bijis vajadzīgs, lai cilvēks atplauktu. Manuprāt – vairāk jāsmaida, pat tad, ja ir grūti, un tad daudzas lietas notiek labāk!

Artūrs Gurskis

Smaidu manā sejā var atrast bieži. Un citi to arī spēj rast. Prieks Dievā, manuprāt, ir tā laime, ka Tu esi Dieva bērns un Viņa rokās. Drošības sajūta. Mums noteikti vajag smaidīt biežāk un pasmaidīt par grūtībām. Smaids apkārtējiem stāsta par dzīvību, par Dievu un ko Viņš ir radījis.

Dita Kleimane

Manuprāt, jā – apkārtējie var ieraudzīt smaidu manā sejā, un varu teikt no savas sirds – ikreiz pasmaidot šis smails arī ir domāts katram no viņiem. Es mīlu cilvēkus, kas ir Dieva radītas būtnes šajā pasaulē, un smaids, ko es dāvāju otram, ir šī mazā mīlestības izpausme, kas varbūt bieži ir tik nemanāma un īsa... tomēr būtiska savstarpējā saskarsmē. Prieks Dievā – tā ir spēja novērtēt to, kas tev ir, nezūdoties ne mirkli, tā ir spēja patiesi priecāties par

Rūta Kronberga

Es domāju, ka apkārtējie manā sejā bieži var redzēt smaidu :) Manuprāt, mums vajadzētu smaidīt daudz biežāk, jo smaids ir viena no visvienkāršākajām, bet brīnišķīgākajām un efektīvākajām lietām, caur to mēs varam iepriecināt, sekmīgi komunicēt un vienkārši šo pasauli darīt daudz, daudz pozitīvāku. Turklāt tas ir pirmais, ko otrs cilvēks mūsos ierauga, un tas ļoti daudz liecina par mums (mūsu atvērtību, noskaņojumu, attieksmi utt.) Prieks Dievā, manuprāt, ir dzīve kopumā ar Dievu, redzēt Viņa darbību un brīnumus manā dzīvē, priecāties par to, pieņemt Viņu kā savu Tēvu, Draugu, un katru dienu īpaši pavadīt.

Ekspertu viedoklis

Silvija Liepiņa,
*žurnāla „Kopējā ceļā” galvenā
redaktore, mācītāja sieva.*

Uzsmaidīsim viens otram!

Ja jautātu – labāk smaidīt, vai nē –, tad noteikti visi teiktu – smaidīt, jo smaidis taču apbalvo, uzmundrina, rada laimi mājās, veicina izdošanos,

stiprina draudzību utt. Vai šeit derēs slavenais amerikāņu dežūrsmaids un viņu visaptverošais jautājums – kā jūties? Aplūkojiet slavenu aktieru un dziedātāju fotoattēlus – jums pretī pavērsies žilbinošs smaidis. Viņi ir slaveni, viņiem ir jāsmaida un tā jāpauž sava laime apkārtējai pasaulei. Mēs ļoti labi zinām, ka nemaz tik laimīgi viņi nav. Bet viņi turpina smaidīt...

Nāk prātā baznīcu solu rindas, tajos sēdoši cilvēki un starp tiem kādi ar pārnopietnām sejām, kuras izvagotas ar dziļām rūpju rievām. Liekas, ka draudzes priekšā mācītājs runā tikai par Bībeles īsākā panta vienu vārdu: „... raudāja.” (Jāņa 11:35) Iespējams, ka tur nekad nav lasīts un dzirdēts tas, ko atrodam grāmatā „Ceļš pie Kristus”: „Bieži dzird sakām, ka Jēzus gan raudāja, bet nekas nav zināms, vai Viņš kādreiz būtu arī smaidījis. Mūsu Pestītājs tiešām bija Sāpju Vīrs un pazina bēdas, jo Viņš savu sirdi atvēra visām cilvēku ciešanām. Bet, lai gan Kristus dzīve bija pašai ziedzīgai, ciešanu un rūpju apēnota, Viņa gars tomēr nebija satriekts. Viņa sejā neatpoguļojās bēdas un neapmierinātība, bet gan liels un pastāvīgs miers. Viņa sirds bija dzīvības avots, un visur, kur Viņš gāja, Jēzus sev līdzī nesa mieru un dusu, prieku un līksmi.”

Patiesi kristieši nepārtraukti nesmaida. Viņi arī raud, jo „savs laiks raudāt, un savs laiks smieties; savs laiks sērot, un savs laiks diet.” (Sal.Māc 3:4) Tomēr, raudot un sērojot, draud briesmas nonākt maldu varā. „Daudziem par Kristus dzīvi un raksturu ir pavisam maldīgi uzskati. Tie domā, ka ar Viņu kopā nebija ne siltuma, ne prieka, ka Viņš bija kategorisks, nosodošs un drūms. Daudzos gadījumos šis tumšais viedoklis nosaka toni visai reliģiskajai dzīvei.” (Ceļš pie Kristus, 13.nod.)

Uzsmaidīsim viens otram – tas taču neko nemaksā! Ja mūsu sirdīs ir Kristus, tad to visi redzēs! Kad esi ar cilvēkiem, lai tie jūt un redz – tu esi ar Jēzu!

“Dzīve, kurā tiek godā turēta bijība Kunga priekšā, nav skumju un drūmuma pārņemta. Atšķirtība no Kristus ir tā,

kas sejai liek noskumt un dzīvei pārvērsties par nopūtu pilnu svētceļojumu.. Kristus, kas mājā dvēselē, ir prieka avots. Šī Dieva Vārda pamatdoma ir iepriecinājums visiem, kas Viņu pieņem.” (Kristus līdztības, 12. nod.)

Andrejs Zilgalvis,

Tukuma draudzes mācītājs.

Smāids ir kā vitamīni

Kādi cilvēki liekas pievilcīgāki, vai tie būtu ar nopietnu seju, jo laiks ir nopietns, vai ar smaidu? Te atbilde jau pati sevi piesaka, protams, ka ar smaidu! Bet vai visur smaidis iederas? Ne visur. Kad kāds no mums smagi cieš, tad smaidis būtu nevietā. Jāpiebilst, ka paša sāpes arvien liekas lielākas nekā citu

sāpes. Turklāt jāatšķir paties, labu vēlošs smaidis no tā, kas tiek pievienots cilvēka ikdienas maskai, kuru uzliek, izejot sabiedrībā.

Aplūkojot patiesu, neviltotu smaidu, pamanām, ka tas nāk no mūžības, no brīža, kad Dievs ap sevi veidoja būtnes, eņģeļus un cilvēkus. „Rīta zvaigznes kopā priecīgi dziedāja,” sacīja Ījabs. Tas bija kaut kas sevišķs, kaut kas jauns, kas lika sajūsmā aizrauties elpai. Ēdenes dārzā cilvēkam satiekoties ar Savu Radītāju, sejā laistījās paties, neviltots smaidis. Palūkojieties dzīvnieciņu sejās, kas ir ap mums – tās arī ir smaidošas gan kaķītim, gan sunītim, gan lapsai un lācim. Viņi kopā ar mums ir nākuši no radīšanas dienām un ir liecinieki tam smaidam, kas nāk no mūsu zemes pirmsākumiem.

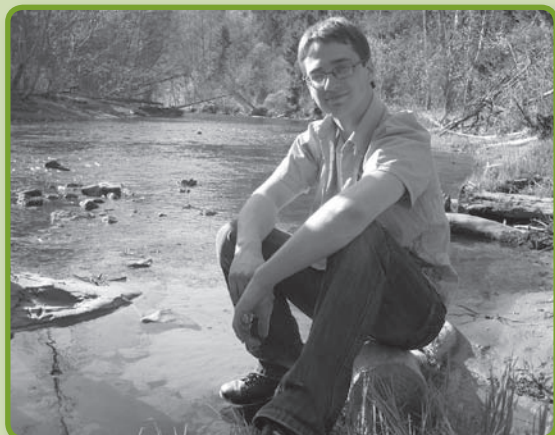
Bet zemē ienāca ļaunums, par ko nopūšas visa radība, kas pamazām visu skaisto saēd kā skābe, līdz ar to smaidis arī var būt visāds. Ir atšķirība starp smīnu un smaidu. Vai tas nāk no patiesa prieka un ir labu vēlošs, vai diplomāta smaidis kara pieteikšanas brīdī.

Ko lai saka? Gudrais Salamans saka, ka jāsargā sirds, tā var būt kā avots uz mūžīgo dzīvību, vai liesma, kas iededzināta no elles. No tās izejošās domas lasāmas īgnumā, vienaldzībā, nesavaldībā.

Ik rītu klusumā uzlādēsim savas smaida baterijas pie Viņa Vārda. Vakarā slēdzot savas acis nakts miegam, pateiksimies par to, ko Viņš mums labu darījis, lai mūsu sejā smaidis mūs barotu ar vitamīniem, un seja, kaut ar grumbām, būtu skaista!

PERSONĪBA: ROBERTS PATMALNIEKS

Draudze: Valmieras Septītās dienas adventistu draudze.

Trīs vissvarīgākās garīgās lietas: mīlestība, ticība, dedzība.

Trīs materiālās lietas: Bībele, pildspalva, papīrs.

Mīļākais vasaras un ziemas sporta veids: vasarā: skriešana un stieņi; ziemā: svaru zāle.

Mērķis, ko vēlos sasniegt: vēlos darīt tikai Dieva prātu mīlestībā. Savā draudzē visvairāk novērtēju visa veida labu attieksmi gan palīdzībā, gan citās rūpēs un sapratnē.

Mīļākā rakstvieta: “Nebīsties, jo Es esmu ar tevi! Neatkāpies, jo Es esmu tavs Dievs! Es tevi stiprinu, Es tev arī palīdzu, Es tevi uzturu ar Savas taisnības labo roku!” (Jes 41 :10) Bet ir arī vēl dažas citas...

Mans novēlējums: Skaties uz Jēzu, uz savu Paraugu, un esi Viņam uzticams, kā Viņš ir tev!

Sagatavoja Mārīte Lipska,
adventistu Latvijas draudžu savienības
bērnu nodaļas vadītāja.

Vasaras BRĪVDIENAS!

*Mēs, vārnēni, sūtām saulainus sveicienus katram bērnam,
vasaras brīvdienām sākoties!*

Krā: Labi gan, ka beidzot klāt vasariņa!

Krū: Jā, bērniem priekšā lielā atpūta. Jūrmala, peldēšanās, bumbošana un riteņošana!

Krā: Visos šajos vasaras priekos bērniem ļoti vajadzīga pieskatīšana un pasargāšana.

Mamma: Redz kā, vasara tā zīmīgi sākās ar bērnu aizsardzības dienu.

Krū: Nu ja, vismaz vienu reizi gadā tie bērni tiks tā riktīgi pasargāti.

Krā: Tu ko?! Bērni ir tik svarīgi! Un pasargāti viņi tiek katru dienu. Sargā viņus ne tikai māmiņas, tēti, vecvecāki, brāļi un māsas, bet pats DIEVS par katru rūpējas un pasargā.

Krū: Nestāsti man te pekstiņus! Šitos mazos knēveļus? Es domāju – tikai tos lielos, svarīgos. Nevar būt, ka Dievam laiks vēl ar bērniem noņemties? Man šķiet, VIŅŠ ir ļoti aizņemts ar svarīgākām lietām.

Mamma: Te nu gan tu, Krū, kļūdies. Katrs bērniņš ir vecākiem DIEVA dāvana. Bērni DIEVAM ir īpaši mīli. Pastāstiņu jums par to, cik bērni DIEVAM ir svarīgi un kā VIŅŠ uzklausa un atbild viņu šķietami naivās un bērnišķīgās lūgšanas.

Krā: Ar prieku paklausīšos, māmiņ.

Krū: Jā, to nu gan es arī gribētu dzirdēt!

Stāstiņi

Mazais kaķītis

Emīlijai dzimšanas dienā uzdāvināja mazu, pelēki svītrainu kaķīti. Viņa ļoti iemīlēja savu mazo draudziņu. Vārdiņš kaķītim bija Pūciņa. Kaķītis spēlējās kopā ar Emīliju katru dienu. Arī Emīlijas draugiem ļoti patika Pūciņa.

Kādu dienu Emīlija kā parasti sauca Pūciņu, lai kopā pēc brokastīm ietu rīta pastaigā.

Taču Pūciņa nekur nebija atrodama. Emīlija izmeklējās mājā, sētā, pat dārza vistālākā stūrī, taču no kaķīša nebija ne vēsts. Viņa raudot aizskrēja pie savas draudzenes Kates. Kate palīdzēja meklēt Pūciņu vēlreiz, bet bez panākumiem – Pūciņa bija pazudusi. Kate mierināja raudošo Emīliju. Viņai bija draudzenes žēl. Kate vēlējās izdarīt kaut ko, lai Emīliju iepriecinātu. Vislabākais, kas viņai ienāca prātā, bija – lūgt Dievu. Kate nometās ceļos un lūdza: “Mīļais Dieviņ, es zinu, ka tu visu spēj. Palīdzī atrasties Pūciņai un lai Emīlija neraud.” Tad Kate samīlēja Emīliju, lai viņu mazliet iepriecinātu. Emīlija jutās daudz labāk.

Pēkšņi viņas dzirdēja klusu ņaudīenu – tas nāca no gultas apakšas. Pūciņa bija atradies! Meitenes palīda zem gultas. Tur gulēja mazais kaķītis, viņš vienkārši bija aizmidzis. Bērnu prieks bija neizsakāms. Dievs uzklausa Kates lūgšanu!

Dienas vakarā Emīlija teica Katei: “Es tev vēlos pateikt

paldies, ka darīji tik daudz laba manis dēļ. Paldies, ka palīdzēji meklēt man Pūciņu, paldies, ka lūdzi Dievu par mani un Pūciņu.”

Kā ir ar tevi? Vai tu dari labu citiem? Ko tu varētu šodien izdarīt, lai kādu iepriecinātu? Tu vari lūgt par saviem draugiem, kaimiņiem, skolas biedriem, un Dievs tev dāvas brīnišķīgas iespējas kādu iepriecināt.

Lidija un negaiss

Īsi pēc iemigšanas vēlā vakarā Lidija pamodās. Kas tas bija par savādu troksni? Viņai bija bail. Tad troksnis atskanēja atkal. Viņa vairs nevēlējās gulēt. Lidija izlēca no gultas un āši skrēja pie savas māmiņas.

„Lidij!” izsaucās māmiņa, kad ieraudzīja meiteni ieskrienam istabā. „Meitiņ, kas noticis?”

„Kas tas par savādu troksni, māmiņ?”

Māmiņa ieklausījās. „Tas ir pērkonis, bet ļoti tālu. Tālumā plosās negaiss. Tev nav jābaidās, ar tevi nekas nenotiks.”

Lidija zināja, ka māmiņai ir taisnība. Tie bija pērkonu dārdi, bet ļoti klusi, tāpat tālu. Nebija par ko baidīties, bet viņa tomēr baidījās. „Es nevēlos gulēt viena savā gultiņā.”

Māmiņa apskāva Lidiju: „Dažreiz ir grūti gulēt vienai, es zinu, tev ir bail.” Tad viņa paskatījās uz mazo sunīti Betiņu.

„Es domāju, ka Betiņai arī ir bail. Varbūt tu varētu savā istabā paņemt līdzi Betiņu. Tad viņa justos drošāk.”

Lidija paskatījās uz Betiņu. „Labi, mamma, ja man līdzī nāks Betiņa, tad jutīšos drošāk. Nāc, Betiņa, es būšu kopā ar tevi.”

Māmiņa ielika Lidiju atpakaļ savā gultiņā. Viņa teica: „Tad, kad tev ir bail, atceries, Jēzus ir vienmēr kopā ar tevi un viņš par tevi rūpējas. Viņš ir kopā ar tevi arī tad, kad ir tumšs un rūc pērkons. Viņš tevi pasargās. Tikai tici!”

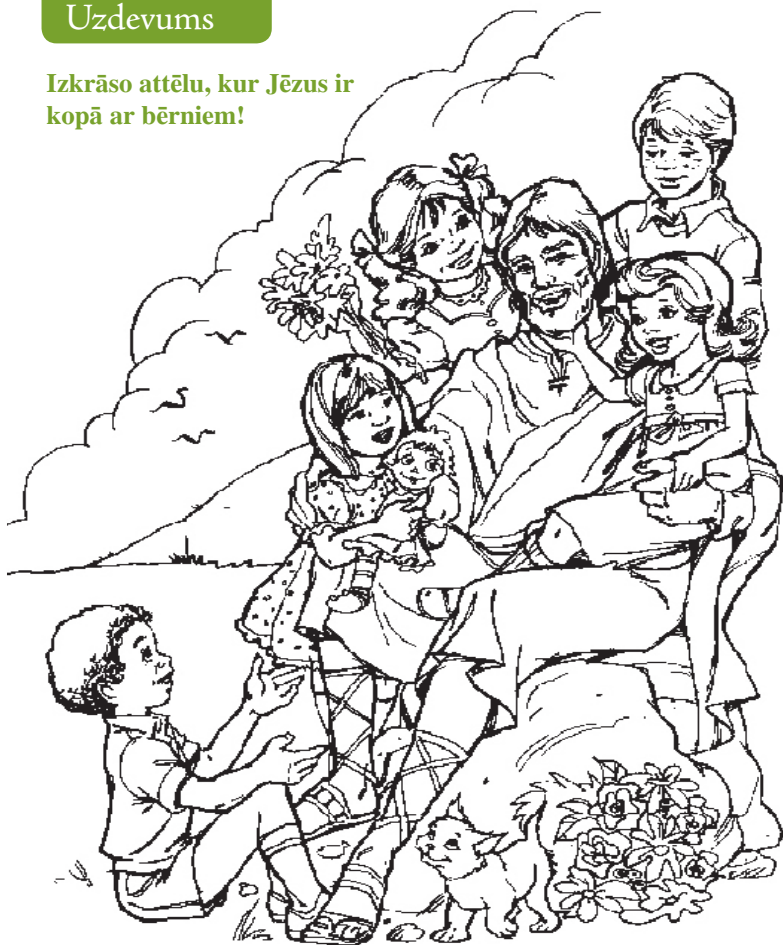
Kad pēc kāda brītiņa atkal atskanēja pērkonu dārdi, Lidija paņēma sunīti Betiņu sev blakus gultiņā, apsedza mazo sunīti

ar savu sedziņu un teica: „Mīļo sunīt, tev nav jābaidās, jo es esmu kopā ar tevi. Es par tevi rūpēšos, un tu būsi drošībā. Tikai tici!” Viņa noglāstīja sunīša galviņu un teica: „Es arī nebaidos, jo zinu, ka Jēzus ir tepat. Viņš rūpējas par mani.” Tad Lidija un Betiņa aizvēra acis un aizmiga.

Varbūt tu esi piedzīvojis ko līdzīgu. Bet zini, ka Jēzus ir arī vienmēr kopā ar tevi, pat tad, kad tev ir bail. Tu vari Viņam droši uzticēties.

Uzdevums

Izkrāso attēlu, kur Jēzus ir kopā ar bērniem!

Daži fakti

Jaunās Derības laikā jūdu māmiņas nesa savus bērnus pie rabīniem (skolotājiem), lai tie viņus svētītu – īpaši, kad bērniem palika viens gads. Tāds bija paradums. Rabīni uzlika bērniem rokas un tos svētīja. Mātes, kas veda bērnus pie Jēzus, cerēja, ka Jēzus darīs to pašu.

Jēzus mācekļi uz bērniem, kas tuvojās Jēzum, reaģēja ļoti asi. Bērniem un ģimenēm tas noteikti bija nepatīkams pārsteigums.

Mācekļi domāja, ka šī bērnu svētīšana aizņems Jēzum daudz laika. Viņi bija norūpējušies par savu mācītāju, jo viņš bija noguris.

Bet ko atbildēja Jēzus? To tu uzzināsi, ja izlasīsi Bībelē Mateja 19:14. Tev ir doti vārdu pirmie burti, uzraksti Bībeles pantu pats.

L _____ B _____ UN

N _____ T _____ PIE

M _____ N _____, JO

T _____ P _____

D _____ V _____.

Vēstules vārniņām

Tu varēji lasīt bērnu piedzīvojumus ar Dievu. Tev droši vien arī būtu daudz ko stāstīt vārniņām, kā Dievs par tevi rūpējas, vada, sargā un palīdz. Tāpēc, lūdzu, uzraksti vārniņām vēstuli, pastāstot par saviem piedzīvojumiem ar Dievu, kā Viņš ir atbildējis uz tavām lūgšanām. Ja tu pats nevari uzrakstīt, palūdz, lai mamma vai tētis uzraksta un atsūta uz adresi:

**Baznīcas iela 12a,
Rīga LV- 1010,
Bērnu lappusītei
(Adventes Vēstis)**

Neaizmirsti uzrakstīt savu vārdu, uzvārdu, vecumu un savu adresi. Vārniņas noteikti tev aizsūtīs kādu pārsteigumu. Tikai atceries, ka vēstules vari sūtīt līdz 31. augustam.

Notikums

Bērnu iesvētības

Nesen arī vairākās draudzēs bija bērnu iesvētības. Ielūkosimies Rīgas 3. draudzes bērnu iesvētību dievkalpojumā:

ADVENTISTU LATVIJAS DRAUDŽU UN MĀCĪTĀJU SARAKSTS

	DRAUDZES	DRAUDŽU ADRESES	MĀCĪTĀJS	MOB.TEL.	E - PASTS
1	Aizkraukles	Spīdolas 14-55, Aizkrauklē	Ainars Gailis	26523951	<i>ainarsga@inbox.lv</i>
2	Aizputes	Kalvenes 38 ^a , Aizputē	Ivo Roderts	29203241	<i>i.roderts@gmail.com</i>
3	Alūksnes	Latgales 5, Alūksnē	Almants Liepiņš	26437300	<i>almants@mail.bkc.lv</i>
4	Auces	Rūpniecības 4, Aucē	Andris Pešelis	26479827	<i>daniel2@tvnet.lv</i>
5	Bauskas	Skolas 3, Bauskā	Ainis Kaspars	29947699	<i>ainis.kaspars@gmail.com</i>
6	Cēsu	Līgatnes 1, Cēsīs	Agris Bērziņš	28358532	<i>agris.b@inbox.lv</i>
7	Sadraudzība	Lielā Katrīnas 2, Cēsīs	Jānis Mucenieks	26281133	<i>janissadraudziba@inbox.lv</i>
8	Daugavpils	Tautas 54, Daugavpilī	Mikus Kaimiņš	26139690	<i>mikuskaimins@inbox.lv</i>
9	Dobeles	Gaismas 9, Dobelē	Andris Pešelis	26479827	<i>daniel2@tvnet.lv</i>
10	Ērgļu	Blaumaņa 1-3, Ērgļos	Juris Bite	29115153	<i>juris.bite@apollo.lv</i>
11.	Ezeres	Vecā c. pad., Ezeres pag.	Genarijs Roderts	29476815	
12.	Gulbenes	Līkā ielā 36, Gulbenē	Almants Liepiņš	26437300	<i>almants@mail.bkc.lv</i>
13.	Jēkabpils	Zaļā 5, Jēkabpilī	Ainars Gailis	26523951	<i>ainarsga@inbox.lv</i>
14.	Jelgavas	Svētes 25, Jelgavā	Zigurds Kukulītis	29720361	<i>zigurds2005@e-apollo.lv</i>
15.	Kandavas	Raiņa 25, Kandavā	Tāļivaldis Vilnis	29190406	<i>talisv@inbox.lv</i>
16.	Kārsavas	Vienības 103, Kārsavā	Dainis Rudzītis	26321460	<i>dainis@baznica.lv</i>
17.	Korintas	Baznīcas 12 ^a , Rīgā	Inta Jākobsone	26441107	<i>bereja@inbox.lv</i>
18.	Krāslavas	Rīgas 26, Krāslavā	Mikus Kaimiņš	26139690	<i>mikuskaimins@inbox.lv</i>
19.	Kuldīgas	Grants 34, Kuldīgā	Genarijs Roderts	29476815	
20.	Liepājas	Uliha 70, Liepājā	Ivo Roderts	29203241	<i>i.roderts@gmail.com</i>
21.	Limbažu	Burtnieku 5-6, Limbažos	Guntis Bukalders	29431485	<i>guntis@baznica.lv</i>
22.	Līvānu	Stacijas ielā 2, Līvānos	Ainars Gailis	26523951	<i>ainarsga@inbox.lv</i>
23.	Ludzas	Baznīcas 26, Ludza	Dainis Rudzītis	26321460	<i>dainis@baznica.lv</i>
24.	Madonas	M.Riekstas 1c, Madonā	Juris Bite	29115153	<i>juris.bite@apollo.lv</i>
25.	Mazsalacas	Rīgas ielā 5, Mazsalacā	Dzintars Ozoliņš	26599758	<i>dzintars.ozolins@gmail.com</i>
26.	Ogres	Brīvības 4a, Ogrē	Olivers Siliņš	26498700	<i>Olivers.Silins@inbox.lv</i>
27.	Olaines	Kūdras 27, Olainē	Vitālijs Kroitors	29622873	<i>vitlijak@inbox.lv</i>
28.	Priekules	Brīvības ielā 36a, Priekulē	Ivo Roderts	29203241	<i>i.roderts@gmail.com</i>
29.	Rēzeknes	Latgales 19, Rēzeknē	Dainis Rudzītis	26321460	<i>dainis@baznica.lv</i>
30.	Rīgas I	Baznīcas 12a, Rīgā	Vilnis Latgalis	26420077	<i>vilnis.latgalis@gmail.com</i>
31.	Rīgas II	Baznīcas 12a, Rīgā	Oļegs Mihailovs	29123850	<i>miol@inbox.lv</i>
32.	Rīgas III	Anniņmuižas bulv. 29, Rīgā	Alfrēds Jākobsons	29259848	<i>alfredsja@apollo.lv</i>
33.	Rīgas IV	Baznīcas 12a, Rīgā	Oļegs Mihailovs	29123850	<i>miol@inbox.lv</i>
34.	Rīgas V	Ropažu 2, VEF kult. p., Rīgā	Uldis Liepiņš	29274756	<i>dis_dis@inbox.lv</i>
35.	Rīgas VI	Raktes 12, Rīgā	Vitālijs Kroitors	29622873	<i>vitlijak@inbox.lv</i>
36.	Rīgas VII	Ģimnastikas 43, Rīgā	Olivers Siliņš	26498700	<i>Olivers.Silins@inbox.lv</i>
37.	Rīgas VIII	Parādes 4, Bolderājā, Rīgā	Sergejs Konča	26081745	<i>koncasergey@yahoo.com</i>
38.	Rīgas X	Aglonas 4a, Rīgā	Sofija Žaruna	26853022	
39.	Rūjienas	MPI Naukšēni, Valmieras raj.	Modris Lapa	26565341	
40.	Salacas	Zvaigžņu 13, Salacgrīvā	Dzintars Ozoliņš	26599758	<i>dzintars.ozolins@gmail.com</i>
41.	Salaspils	Rīgas ielā 10, Salaspils	Oļegs Mihailovs	29123850	<i>miol@inbox.lv</i>
42.	Saldus	Brīvības 20, Saldū	Zigurds Kukulītis	29720361	<i>zigurds2005@e-apollo.lv</i>
43.	Siguldas	Pērkona 19, Siguldā	Jānis Mucenieks	26281133	<i>janissadraudziba@inbox.lv</i>
44.	Slokas	Oškalnu 3, Kauguros	Andrejs Zilgalvis	29810611	<i>andreisz@inbox.lv</i>
46.	Smiltenes	Dakteru 7, Smiltēnē	Ārijs Glāzers	29275083	
47.	Strenču	J.Ziemeļnieka 2, Strenčos	Modris Lapa	26565341	
48.	Talsu	Krievraga 3, Talsos	Tāļivaldis Vilnis	29190406	<i>talisv@inbox.lv</i>
49.	Tukuma	Harmonijas 10, Tukumā,	Andrejs Zilgalvis	29810611	<i>andreisz@inbox.lv</i>
50.	Valkas	Beverīnas 1, Valkā	Dzintars Ozoliņš	29275083	<i>dzintars.ozolins@gmail.com</i>
51.	Valmieras	G.Apiņa 4, Valmierā	Aldis Zēmele	29161233	<i>aldis.zemele@inbox.lv</i>
52.	Ventspils	Platā 13, Ventspilī	Ojārs Incenbergs	26308116	<i>iojars@inbox.lv</i>

Citu konfesiju ziņas

Pareizticīgo grāmatas

Latvijas Pareizticīgo baznīca latviešu valodā izdevusi pareizticīgo lūgšanu krājumu un tulkotu filozofa Georgija Florovska monogrāfiju “Austrumu Baznīcas tēvi”.

Latvijas Pareizticīgās baznīcas Sinodes un Latvijas Kristīgās akadēmijas izveidotajā “Lūgšanu grāmatā” iekļautas pamatlūgšanas, lūgšanas svētajiem mocekļiem, pirms un pēc Svētā Vakarēdiena un dažādas citas lūgšanas. Šis ir pilnīgākais no līdz šim izdotajiem lūgšanu krājumiem latviešu valodā.

Pamatojot nepieciešamību iztulkot šādu grāmatu latviešu valodā, metropolīts uzsvēra, ka ikvienam cilvēkam, kurš saprot, ka dvēseles glābšana ir dzīves galvenais mērķis, vienlaikus jāapzinās, cik svarīgi ir palīdzēt glābt arī savus piederīgos un draugus.

“Kristīgās misijas darbs ir ļoti būtisks, taču šajā darbā nav jābrauc uz Āfriku, jo arī mums līdzās ir pietiekami daudz cilvēku, kuriem nav ne jausmas, kas notiek baznīcā,” sacīja Latvijas Pareizticīgo baznīcas galva.

Savukārt, stāstot par monogrāfijas “Austrumu Baznīcas tēvi” nozīmi, metropolīts Aleksandrs uzsvēra, ka tieši šie cilvēki bija tie, kas savulaik atšķīra patiesos evaņģēlijus no maldu evaņģēlijiem, radot Jaunās Derības kanonu.

“Ja Rietumu baznīcas vadītāji 1054. gadā atkrita no Austrumu baznīcas tēviem un sāka savu, ar no baznīcas kanoniem atšķirīgu dzīvi, tad mēs, Austrumu baznīca, no saviem baznīctēviem atkrist nevarējām,” viņš piebilda.

Ģimenes svētki

Šogad maijā jau tradicionāli notika Ģimenes svētki, kurus organizēja „Fonds Ģimenei”. Fonda valdes priekšsēdētāja ir Valda Reķe.

Ģimenes svētki Rīgā, Vērmanes dārzā 23. maijā pulcēja lielu skaitu cilvēku, tā ziņo aģentūra LETA. Liela daļa apmeklētāju bija vecāki ar bērniem, bet daļa – vienkārši garāmgājēji, kurus

piesaistījusi rosība parkā.

Bērnu piesaistīja dažādas atrakcijas – iespēja vizināties pa improvizētu dzelzceļu, braukt no prāva slidkalniņa, liela interese bija par iespēju izlēkāt un izvingrināties uz batutiem un izkļaidēties piepūšamajās atrakcijās. Bērni ar aizrautību piedalījās zīmēšanas konkursos, kā arī skatījās citu bērnu priekšnesumus estrādē.

Rindas veidojās arī pie našķu tirgotavām, kur liela piekrišana bija popkornam, saldajām vafelēm un saldējumam.

Vērmanes dārzā visu dienu bija pieejamas dažādas izklaides ģimenēm, bet pl.18. sākās Ģimenes svētku gājieni uz Doma laukumu, un pl.19 Doma baznīcā Ģimenes svētku nominantu godināšana un svētku koncerts.

Ģimenes svētku norises ar translāciju tiešraidē atspoguļoja Latvijas Televīzija.

Katoļi par labu seksu

Kāds poļu priesteris izdevis seksa rokasgrāmatu, kurā sniedz teoloģiskus un praktiskus norādījumus, kā uzlabot viņu intīmo dzīvi.

Grāmatā “Sekss, kādu jūs to nezināt. Laulātiem pāriem, kas mīl Dievu” tēvs Ksaverijs Knocs cenšas izklādināt kristiešu puritāniskos priekšstatus par fizisko mīlu. Kā skaidro franciskāņu mūks, seksam

laulībā ir jābūt nevis garlaicīgam, bet gan “enerģiskam, pārsteidzošam un iztēles bagātam”. Polijas katoļu baznīcas atbalstītā grāmata nekavējoties nonākusi starp pirkstākajām grāmatām – poļi izķēra grāmatas pirmos 5000 eksemplārus pāris nedēļās, tāpēc tiek drukāts jau otrais metiens. Grāmata, kura nodēvēta par “katoļu Kamasutru”, visai atklāti un spilgti attēlo tematu, kurš daudzās baznīcās tiek uzskatīts par tabu.

“Daži cilvēki, izdzirdot par laulību seksa svētumu, uzreiz iedomājas tādas attiecības, kurās trūkst prieka, vieglprātības, fantāziju un interesantu pozu,” raksta tēvs Ksaverijs.

Ksaverijs Knocs uzskata, ka ar seksa palīdzību vīrs un sieva var izteikt savu mīlestību un tuvojies Dievam. “Daudzi pāri svin savu laulības sakramentu un dzīvi Jēzū Kristū arī seksa laikā,” viņš raksta. “Saucot seksu par laulības sakramenta svinēšanu, mēs brīnumainā veidā padarām to tikumīgāku.”

Tēvs Ksaverijs noraida iebildumu, ka celibātā dzīvojošs mūks nevar rakstīt par seksu, sakot, ka viņš guvis pieredzi, konsultējot precētus pārus un gandrīz gadu uzturot interneta mājaslapu, kas sniedz padomus seksā.

BBC par reliģiju - musulmanis

Par britu raidsabiedrības BBC reliģijas raidījumu redakcijas vadītāju pirmo reizi kļuvis musulmanis – līdz šim reliģiskas tematikas pārraides privātajā televīzijā “Channel 4” veidojušais Aakils Ahmeds.

Savulaik par dokumentālo filmu “Saving Africa’s Witch Children” (“Glābjot Āfrikas burvju bērnus”) Ahmeds saņēmis prestižo BAFTA apbalvojumu. Filma bija stāsts par bērniem, kas Nigērijas nabadzīgajos rajonos apsūdzēti burvestībās. Tagad Ahmeds BBC vadīs Reliģijas un ētikas raidījumu redakciju.

Pirms tam Kenterberijas arhibīskaps Rovans Viljamss puda bažas BBC ģenerāldirektoram Markam Tompsonam, ka kristīgā balss tiek atstumta malā. Mančestras bīskaps Naidžels Makallohs solīja, ka baznīca rūpīgi sekos tam, kā, nomainoties vadībai, BBC tiek atspoguļoti reliģijas jautājumi.

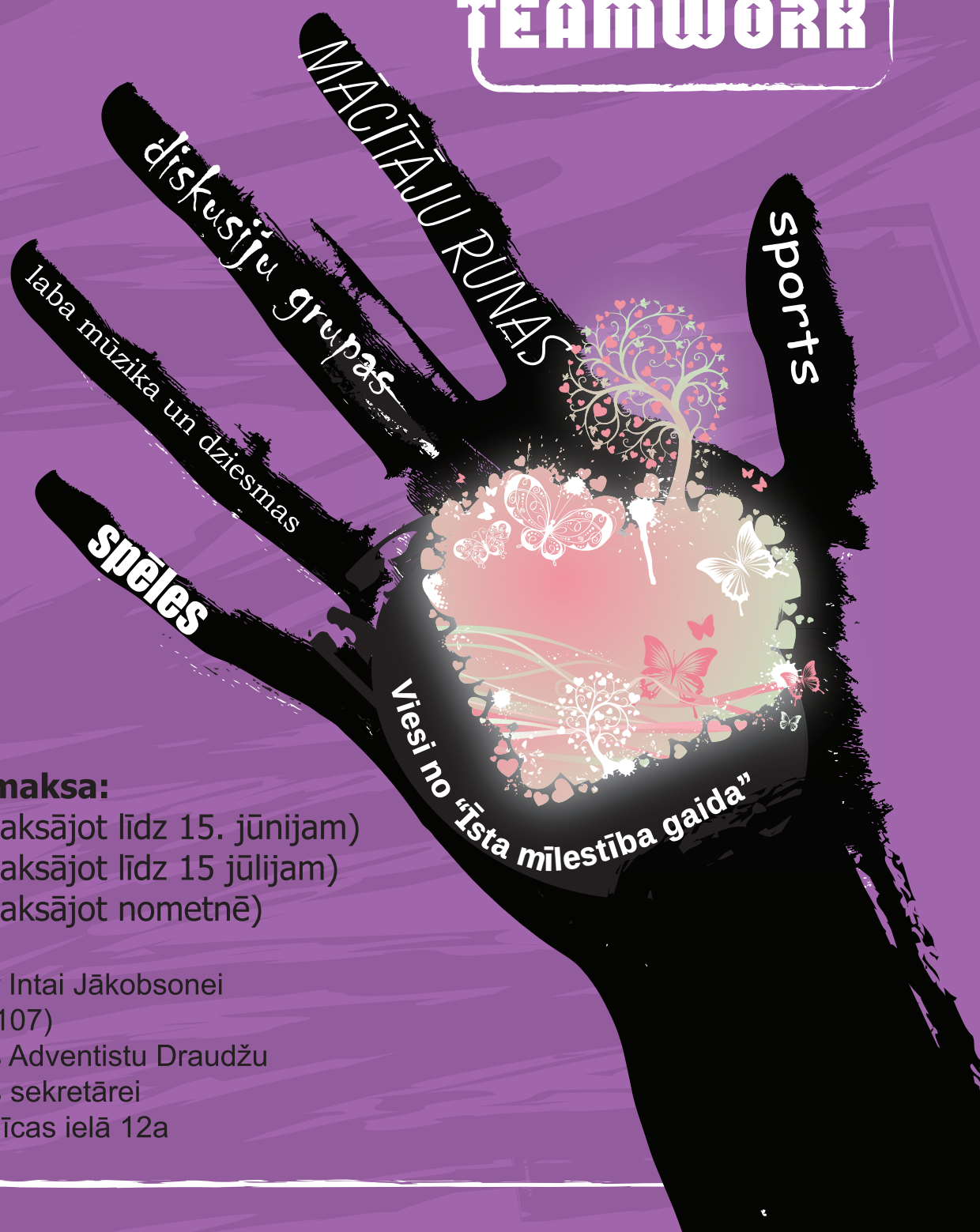
“Aakils Ahmeds šajā amatā nonāk ar labu reputāciju. Laikā, kad veids, kā BBC atspoguļo reliģijas jautājumus, izraisījis zināmu neapmierinātību, Anglijas Baznīca rūpīgi sekos tam, kāda attīstība tur vērojama reliģijas un ētikas jomā,” bīskaps sacīja laikrakstam “Guardian”.

BBC 87 gadus ilgajā vēsturē šī ir otrā reize, kad šīs redakcijas vadībā nokļūst nekristietis.

nometne

no 24. līdz 26. jūlijam
Valkas raj., Grundzāles pag., "Kalna bauņos"

TEAMWORK

Dalības maksa:

- 17 ls (maksājot līdz 15. jūnijam)
- 22 ls (maksājot līdz 15 jūlijam)
- 25 ls (maksājot nometnē)

Maksāt var Intai Jākobsonei
(tel. 26441107)
vai Latvijas Adventistu Draudžu
Savienības sekretārei
Rīgā, Baznīcas ielā 12a